

15.600 λέξεις

Ο κύριος Νολ

Ο κύριος Νολ

Ήταν νωρίς το πρωί και ψιλόβρεχε. Η ατμόσφαιρα ήταν μουντή, που και που γάβγιζε ένας σκύλος. Ο πρόεδρος του χωριού περίμενε στον καφενέ της πλατείας. Όταν κρύωνε ο καιρός, όπως τώρα, ο καφετζής μάζευε τα τραπεζάκια απέξω και τα έβαζε μέσα, στη σόμπα. Τα παράθυρα θαμπωμένα από την πρωινή δροσιά.

Ο πρόεδρος καθόταν στο τραπεζάκι δίπλα στο παράθυρο και κάθε τόσο έκανε μια τρύπα στη θαμπάδα του τζαμιού με το μανίκι του. Είχε πιει ήδη τον πρώτο καφέ. Ο καφετζής του έφερε τον δεύτερο και έκατσε στο τραπέζι για να τα πούνε.

"Λες να ανοίξει πάλι το σχολείο, πρόεδρε";

"Πρέπει να ανοίξει. Πάνε τώρα μήνες που έπρεπε να έχει ανοίξει. Τα παιδιά και οι γονείς έχουν κουραστεί να πηγαίνουν στο γειτονικό χωριό".

"Την αγαπούσαν τη δασκάλα τα παιδιά", είπε ο καφετζής με συμπόνοια.

Ο πρόεδρος δεν απάντησε. Η δασκάλα του χωριού ήταν η κόρη του. Από πέρυσι τα Χριστούγεννα, όλο περίεργα πράγματα συνέβαιναν στο χωριό. Κάποια στιγμή και στο σχολείο. Τα παιδιά απορούσαν. Τα πράγματα χειροτέρευαν μέρα με τη μέρα. Η κόρη του προέδρου βγήκε μια μέρα τρέχοντας έξω από το σχολείο και έκτοτε δεν ξαναγύρισε. Μέχρι σήμερα συμπεριφερόταν περίεργα.

Από τότε έψαχνε να αντικαταστήσει τη δασκάλα στο χωριό. Μέχρι που έλαβε μια απάντηση από τον κύριο Νολ. Του είχε στείλει πιο παλιά, ρωτώντας τον αν θέλει να δουλέψει ως δάσκαλος στο χωριό. Πάνω στο τραπέζι, ο πρόεδρος έπαιζε στα χέρια του με την απάντησή που έλαβε από τον κύριο Νολ. Θα ερχόταν σήμερα, έγραφε στο γράμμα του, νωρίς το πρωί, για να μην χάσει χρόνο. Έγραφε και άλλα, για τις σπουδές του. Μεγάλωσε, λέει, σε κάποια χώρα του βορρά και εκεί σπούδασε. Η μάνα του ξένη, ο πατέρας του Έλληνας από τα μέρη εδώ. Δάσκαλος και εκείνος.

Έδειξε το γράμμα στον καφετζή.

"Γύρισε κι αυτός, δεν άντεξε", έκανε ικανοποιημένος ο καφετζής. "Όλοι γυρίζουμε τελικά από την ξενιτιά..."

"Να δούμε αν θα βάλει μια τάξη", είπε ο πρόεδρος βάζοντας το γράμμα στην τσέπη με το ένα χέρι και πίνοντας μια γουλιά καφέ με το άλλο.

Η συζήτησή τους κόπηκε από τους δυνατούς ήχους ενός αμαξιού που πλησίαζε αγκομαχώντας την είσοδο του χωριού. Έξω, από την τρύπα του παραθύρου δίπλα στην πόρτα μπορούσε κανείς να δει το πρόσωπο του προέδρου να κοιτά με διάπλατα μάτια.

Ο θόρυβος μεγάλωνε, μέχρι που εμφανίστηκε μια σακαράκα σαν αυτές που κυκλοφορούσαν πριν τον πόλεμο. Με τις λεπτές ρόδες αγκομαχούσε να ανέβει τη μικρή λασπωμένη ανηφόρα μέχρι την πλατεία. Ήταν απορίας άξιο πως τα κατάφερε μέχρι το χωριό.

Σαν έφτασε στις βρύσες της πλατείας σταμάτησε απότομα κάνοντας τέσσερα αυλάκια στο δρόμο, που σύντομα γέμισαν νερό. Η μηχανή έσβησε και μια απόκοσμη ησυχία επικράτησε παντού.

Ο πρόεδρος και ο καφετζής που είχαν βγει έξω από το καφενείο, περίμεναν όρθιοι και ακίνητοι κάτω από το υπόστεγο.

Πρώτα άνοιξε η πόρτα του οδηγού. Ο σοφέρ βγήκε έξω βιαστικός πατώντας στις λάσπες και άνοιξε το πορτ παγκάζ βγάζοντας έξω μια μακριά μαύρη ομπρέλα. Ύστερα το έκλεισε και με την ίδια βιασύνη άνοιξε την πίσω πόρτα της καμπίνας.

Από μέσα βγήκε ο κύριος Νολ. Ήταν μια φιγούρα τελείως ξένη στην εικόνα του χωριού. Ο σοφέρ του πρόσφερε την ομπρέλα, μα ο κύριος Νολ την έκανε πέρα με το χέρι του ψιθυρίζοντας ευγενικά κάτι. Ύστερα έριξε το βλέμμα του προς τον καφενέ. Χαμογέλασε σαν είδε τους δύο χωριανούς και κίνησε προς το μέρος τους, ενώ το αμάξι συνέχισε στο δρόμο περνώντας το γεφυράκι για το σχολείο.

Ένωθε όμορφα. Του άρεσε η ατμόσφαιρα στο χωριό. Ήταν ακριβώς όπως το περίμενε.

"Γεια σας", είπε κοιτώντας τον πρόεδρο στα μάτια. "Είμαι ο δάσκαλος".

"Καλώς όρισες δάσκαλε", αποκρίθηκε ο πρόεδρος κάνοντας παράλληλα με το σώμα του νόημα να περάσουν στον καφενέ.

Μπαίνοντας μέσα γύρισε προς τον καφετζή να του συστήσει το δάσκαλο και είπε:

"Ο κύριος...", μα έμεινε μετέωρος χωρίς φωνή. Δεν θυμόταν το όνομα του δασκάλου. Ποτέ δεν είχε ξεχάσει το όνομα κάποιου. Μα τούτου ήταν περίεργο.

"Νολ", είπε χαμογελώντας ο κύριος Νολ.

Ανακουφισμένος, ο πρόεδρος, χάρισε με την σειρά του το καλύτερο χαμόγελό του.

"Σε περιμέναμε", συμπλήρωσε δείχνοντας την καρέκλα. "Είχες άνετο ταξίδι;"

"Δεν ήταν από τα πιο άνετα, ήταν όμως πολύ ευχάριστο. Ο τόπος σας είναι υπέροχος."

Ο πρόεδρος δεν ήξερε τι να απαντήσει σε αυτό. Έκανε να χαμογελάσει.

"Δάσκαλε, ένα καφεδάκι; Ένα καφέ για το δάσκαλο", φώναξε χωρίς να περιμένει απάντηση. "Πως τον πίνεις;"

"Μέτριο, ευχαριστώ."

"Έχεις μπαγκάζια;"

"Έχω. Που μπορώ να μείνω;"

"Μα στο σπίτι της δασκάλας. Το φρόντιζε το σπίτι, σαν τα μάτια της. Θα σου αρέσει του λόγου σου. Μην περιμένεις όμως κάτι μεγάλο", πρόσθεσε με σοβαρότητα.

Μετά τον καφέ, κίνησαν περπατώντας προς το νέο σπιτικό του κύριου Νολ.

#

Το σχολείο

Το σπίτι ήταν απλό και καθαρό. Ότι έπρεπε.

"Δάσκαλε, βολέψου, ξεκουράσου και θα περάσω αργότερα να πάμε να σου δείξω το σχολειό", είπε ο πρόεδρος και έκλεισε την πόρτα με περίσσεια δύναμη.

Ο κύριος Νολ ήταν επιτέλους μόνος. Πάνω στο ντιβάνι ήταν η βαλίτσα με τα λιγοστά πράγματά του. Άνοιξε τη βαλίτσα και έβγαλε από μέσα μεταξύ άλλων ένα μικρό θολό γυάλινο βάζο. Ήταν κλειστό. Το κοίταξε στο φως του παραθύρου, αλλά ήταν αδύνατο να δει τι είχε μέσα. Ήξερε όμως. Κοίταξε γύρω του να βρει μια κρυψώνα και τελικά το έβαλε στο ράφι της κουζίνας μαζί με τα βάζα για αλάτι και ρίγανη.

Πάντα ήταν της γνώμης ότι οι καλύτερες κρυψώνες ήταν αυτές μπροστά από τη μύτη αυτού που ψάχνει. Τη στιγμή εκείνη ακούστηκε από το παράθυρο ένας ήχος. Κοίταξε έξω, και είδε τον πρόεδρο να πλησιάζει από τη γωνιά του δρόμου. Φόρεσε την καμπαρντίνα του, πήρε το σάκο του και κίνησαν μαζί για το σχολείο. Απέξω από το σπίτι έφτασε στη μύτη του η ξινή μυρωδιά έντονης απλυσιάς. Σκέφτηκε να το πει στον πρόεδρο, αλλά ύστερα πρόσεξε το παλιό παλτό που φορούσε και είπε να μην φανεί αγενής.

Περπάτησαν στον κεντρικό δρόμο του χωριού, πέρασαν την πλατεία του καφεενείου και βγήκαν από το χωριό περνώντας τη γεφυρούλα με το ρέμα. Λίγο πιο κάτω είδαν κιόλας το κτίριο του σχολείου. Έδειχνε εγκαταλειμμένο.

Ο πρόεδρος ήταν ανήσυχος, όλο κοίταζε τον κύριο Νολ να δει τι εντύπωση θα του κάνει. Δεν μπορούσε να αναγνωρίσει κάτι και αυτό τον ανησυχούσε ακόμα περισσότερο. Έβγαλε από την τσέπη του παλτού του ένα μεγάλο σιδερένιο κλειδί και ξεκλείδωσε με αυτό την κεντρική πόρτα του κτιρίου. Από τον τσιριχτό ήχο και τις σκόνες που έπεσαν φάνηκε πως είχε μείνει κλειστή εδώ και αρκετό καιρό.

Το σχολείο ήταν ένα διώροφο πέτρινο κτίριο. Μπαίνοντας αντίκρισαν την ξύλινη σκάλα. Τον πάνω χώρο τον χρησιμοποιούσαν για αποθήκη. Τα παιδιά στο χωριό δεν ξεπερνούσαν τα πέντε, οπότε η τάξη ήταν στο δωμάτιο στο ισόγειο. Αυτό με το μεγάλο τζάκι. Μπαίνοντας στην τάξη, ο κύριος Νολ εντυπωσιάστηκε από το τζάκι. Ξένιζε σε μια τάξη.

"Εντυπωσιακό τζάκι", παρατήρησε.

"Ναι", έκανε ο πρόεδρος λίγο αδιάφορα ψηλαφίζοντας τις χαρακιές που σχημάτιζαν ένα όνομα πάνω σε ένα θρανίο. "Το κτίριο

άνηκε στον πατέρα του Θύμιου. Φαίνεται του έπεφτε βαρύς ο χειμώνας και κρύωνε."

"Και πως έγινε σχολείο;"

"Ε, ο Θύμιος είναι λίγο, ξέρεις... Λίγο κουζουλός. Έτσι ο πατέρας του, βλέποντας ότι ο Θύμιος δεν μπορούσε να το αξιοποιήσει, λίγο πριν πεθάνει, το δώρησε στην κοινότητα. Εγώ το έκανα σχολείο, έκανε περήφανος."

"Κατάλαβα... Μου αρέσει πολύ ο χώρος. Αν μου επιτρέπετε, θέλω να κάνω μερικές επισκευές. Πιάνουν τα χέρια μου, δεν θα χρειαστώ βοήθεια. Μόνο τα υλικά..."

Ο πρόεδρος πήρε επιτέλους την απάντηση που ήθελε. Χάρηκε που ο δάσκαλος ένιωθε καλά. Νοιαζόταν για τα παιδιά και τώρα ένιωθε πως όλα θα πηγαίνουν καλά.

"Ότι θέλεις. Αν το κόστος είναι μικρό βέβαια."

"Θα σας φτιάξω μια λίστα με ότι χρειάζομαι."

Ο πρόεδρος, τώρα που ξέγνοιασε, ένιωσε την πείνα να τον κόβει.

"Δάσκαλε, κάτσε, δεξ το, να και το κλειδί, εγώ φεύγω, έχω μια δουλειά ακόμα", είπε, ενώ σκεφτόταν τη γάστρα στο φούρνο που είχε βάλει η γυναίκα του από το πρωί.

"Σας ευχαριστώ."

Σαν έμεινε μόνος, χαμογέλασε πλατιά, έτσι που το λεπτό μουστάκι του έγινε ακόμα πιο λεπτό. Κάθισε ακόμα λίγο στο σχολείο. Οραματίστηκε πως θα μπορούσε να ήταν η τάξη. Ύστερα κλείδωσε και ακολούθησε τον δρόμο του σχολείου που οδηγάει μακριά από το χωριό, προς τη χαράδρα.

#

Η χαράδρα με τη λίμνη

Δεν ήταν η πρώτη φορά που ο κύριος Νολ βρισκόταν στο χωριό. Είχε έρθει με τους γονείς του πριν πολλά χρόνια, όταν ακόμα ήταν μικρό παιδί. Ο πατέρας του ήταν από τα μέρη αυτά. Το αγαπημένο του μέρος ήταν η χαράδρα. Εκεί πηγαίναν βόλτες με τον πατέρα του, να δούνε την λίμνη με τον καταρράκτη.

Προς τα εκεί πήγαινε και τώρα. Ένιωθε μέσα του αγωνία. Ήθελε να δει αν οι οδηγίες που είχε δώσει χθες στον σοφέρ έγιναν σωστά. Του είχε πει να πάει μέχρι την χαράδρα και εκεί να αφήσει ότι είχαν συμφωνήσει. Ύστερα θα γυρνούσε το αμάξι και θα έφευγε για την πόλη.

Ο δρόμος για τη χαράδρα ακολουθούσε το ρυάκι. Άκουγε τα νερά να κυλάν προς το χωριό, και η αγωνία του μεγάλωνε. Θα είχαν πάει όλα καλά; Στον χωματόδρομο μπορούσε να διακρίνει τα ίχνη από τα λεπτά λάστιχα της σακαράκας. Άρα πήγε στη χαράδρα. Αυτό τον ηρέμησε λίγο.

Τα δέντρα και τα φυτά είχαν αλλάξει. Όλα ήταν πιο πλούσια, πιο γεμάτα σε σχέση με τόσα χρόνια πριν. Ύστερα από την τελευταία στροφή είδε την είσοδο προς τη χαράδρα. Ο δρόμος τελείωνε και λίγο πιο πέρα ξεκινούσαν τα βράχια. Το νερό κυλούσε μέσα από την πυκνή βλάστηση, και παρέα με τον χωματόδρομο τραβάγανε για το χωριό.

Με συγκίνηση είδε ότι ανάμεσα σε θάμνος βρισκόταν ακόμα το δρομάκι που οδηγούσε μέσα στη χαράδρα. Προχώρησε προς τα μέσα και ένιωσε πάλι παιδί.

Όσο προχωρούσε ανάμεσα στους δύο ορεινούς όγκους το φως γινόταν όλο και πιο αδύνατο και οι θάμνοι γινόντουσαν δέντρα. Άκουγε σιγά σιγά το χαρακτηριστικό βουητό των νερών. Πλησίαζε τη λίμνη. Μετά από μια στροφή την είδε και πάλι μπροστά του μετά από τόσα χρόνια.

Ήταν σχεδόν μαγικά. Δέσμες φωτός πέφτανε, ανάμεσα από το πλατάνι που σχεδόν κρέμονταν πάνω από τη λιμνούλα, μέσα στο πρασινωπό νερό. Πίσω στα βράχια ο καταρράκτης. Τα θυμόταν όλα πολύ μεγαλύτερα. Αισθάνθηκε σαν ένας άχαρος γίγαντας... Είχαν περάσει και σχεδόν τριάντα πέντε χρόνια από τότε που βρέθηκε εδώ.

Ακούμπησε το σάκο του στον κορμό του πλατάνου, γονάτισε στα βότσαλα και έβρεξε τα χέρια του στα νερά της λίμνης. Το νερό δροσερό. Ήπιε λίγο και ένιωσε μεμιάς νεότερος.

Από τους θάμνους λίγο πιο πέρα ακούστηκε ένα θρόισμα. Τρόμαξε!

#

Ο νάνος

"Εσύ είσαι;", έκανε με τρεμάμενη φωνή ο Νολ, λίγο από φόβο και λίγο από συγκίνηση.

Τίποτα. Όλα ήσυχα.

"Βγες έξω", είπε χαμογελώντας.

Σιγά σιγά, μέσα από τους θάμνους ξεπρόβαλε ένας μικρόσωμος άνθρωπος. Ήταν ένας νάνος. Έδειχνε χαρούμενος που είδε τον Νολ. Σαν σιγουρευτήκη πως ήταν αυτός έτρεξε και τον αγκάλιασε.

"Που ήσουν; Σε περίμενα. Πεινάω", είπε παραπονεμένα κρατώντας τον Νολ σφιχτά.

"Έκανα όσο πιο γρήγορα μπορούσα. Μα εσύ δεν τρως, πως πεινάς;"

"Δεν ξέρω, πεινάω, έτσι νιώθω."

Ο νάνος άφησε τον Νολ και κάθισε στα χαλίκια δίπλα στα νερά.

"Φοβάμαι", του είπε.

"Καταλαβαίνω, είχες καιρό να μείνεις μόνος. Δεν υπάρχει λόγος όμως να φοβάσαι πια. Νομίζω πως εδώ θα μείνουμε πια. Τέλος τα ταξίδια. Κοίτα γύρω σου, πόσο όμορφα είναι όλα."

"Ναι", απάντησε ο νάνος κοιτώντας τον καταρράκτη. "Είναι πραγματικά ένας παράδεισος. Αν σκεφτείς πόσα μέρη έχουμε δει... Εδώ νιώθω πιο όμορφα από όλα τα μέρη που γυρίσαμε. Το νιώθω σαν σπίτι μου."

Ο Νολ σκέφτηκε πως δεν το είχε διαλέξει τυχαία το μέρος αυτό. Μετά την επίσκεψή του με τους γονείς του, αφού γύρισαν στην κρύα χώρα του βορά, εμφανίστηκε ο νάνος στη ζωή του. Σα να βγήκε από τις σελίδες ενός βιβλίου πριν κοιμηθεί, σα να ήρθε μέσα από ένα όνειρο, το κρύο βράδυ. Δεν θυμόταν καθαρά. Θυμόταν όμως, πως σαν τον είδα για πρώτη φορά, ένιωσα πως βρισκόταν και πάλι στη λίμνη.

"Σαν το σπίτι μας", έκανε ο Νολ χαρούμενος. "Μαζί θα εγκατασταθούμε εδώ πέρα. Και θα βρούμε παρέα, να είσαι σίγουρος. Δεν θα σε αφήσω μόνο."

Τα είπε αυτά, μα ήξερε ότι δεν είναι εύκολο. Δεν ήξερε γιατί, αλλά ένιωθε πως στο μέρος αυτό θα έβρισκε μια λύση για το νάνο. Έπρεπε να βρει μια λύση, πριν τον χάσει για πάντα.

#

Η γέφυρα

Παρόλα αυτά ο νάνος φαινόταν να νιώθει πολύ καλύτερα.

"Πάμε πιο πάνω; Από τα δεξιά του καταρράκτη μπορούμε να σκαρφαλώσουμε, είναι σχετικά εύκολα", λέγοντας με τα μάτια του να λάμπουν. "Τσως βρούμε μια σπηλιά για να μείνω."

"Ναι, πάμε, θα σε βοηθήσω να ανέβεις."

Δυσκολεύτηκαν αρκετά μιας και τα βράχια ήταν βρεγμένα και γλιστερά αλλά στο τέλος τα κατάφεραν. Από το σημείο που πέφταν τα νερά μπορούσαν πια να δουν σχεδόν ολόκληρη τη λίμνη.

"Έλα, πάμε πιο πέρα", φώναξε ο νάνος έχοντας προχωρήσει πιο βαθιά στη χαράδρα.

"Έρχομαι", απάντησε ο Νολ ικανοποιημένος.

Καθώς όμως γύριζε την πλάτη του στη λίμνη, νόμισε πως είδε κάποιον στις ρίζες του πλατάνου που απλώνεται πάνω από τη λίμνη. Μια φιγούρα σκοτεινή, τριχωτή; Μα είναι δυνατόν; Στάθηκε και κοίταξε προσεκτικότερα. Η φιγούρα είχε χαθεί. Όλα φάνταζαν ήρεμα, αλλά ο ίδιος ήταν πολύ ταραγμένος.

"Έλα γρήγορα", άκουσε να τον φωνάζει ο νάνος. Πρέπει να είχε προχωρήσει αρκετά γιατί ακούστηκε από μακριά.

Έμεινε ακίνητος μη ξέροντας τι να κάνει. Την επόμενη στιγμή με ταχύ βήμα παραμέρισε τα φυτά και προχώρησε προς την χαράδρα για να βρει τον νάνο.

Τόσο βαθιά στη χαράδρα δεν είχε έρθει με τον πατέρα του ποτέ. Το φως ήταν πια λιγοστό και η βλάστηση σε συνδυασμό με τους δύο

ορεινούς όγκους δημιουργούσε μια αγριάδα, αλλά συνάμα ένα αίσθημα ευφορίας στον κύριο Νολ.

Λίγο πιο πέρα έμεινε σαστισμένος με αυτό που είδε. Μπροστά του, ανάμεσα σε δέντρα και θάμνους υψωνόταν μια τοξωτή γέφυρα. Χτισμένη από το ένα τοίχωμα της χαράδρας στο άλλο, έδειχνε να μην έχει κανένα νόημα η ύπαρξή της. Δεν φαινόταν να υπάρχει μονοπάτι ούτε από τη μια πλευρά ούτε από την άλλη. Η γέφυρα ήταν χτισμένη από πέτρα και έδειχνε να είναι πολύ παλιά. Το τόξο της γέφυρας πρέπει να είχε ύψος κοντά τρία μέτρα και το πλάτος της πρέπει να ήταν περίπου ένα μέτρο. Κάτω από τη γέφυρα πυκνοί θάμνοι και το νερό κυλούσε ειρηνικά.

"Νολ, που είσαι;" άκουσε πάλι ο Νολ, και πέρασε κάτω από τη γέφυρα για να πάει να βρει τον νάνο.

#

Το πλάσμα

Τον βρήκε αρκετά πιο πέρα με ένα χαμόγελο μέχρι τα αφτιά.

"Κοίτα", έκανε δείχνοντάς του με το χέρι ένα άνοιγμα ανάμεσα στα βράχια αρκετά ψηλό ώστε να μπορεί να μπει μέσα όρθιος. "Είναι πιο μεγάλη μέσα, μου αρέσει. Θα βολευτώ εδώ. Μα τι έγινε; Τι έχεις;"

"Δεν ξέρω δεν είμαι σίγουρος", είπε γιατί δεν ήθελε να τρομάξει τον νάνο. "Είναι ότι ακριβώς έψαχνες, απάντησε τελικά αλλάζοντας το θέμα."

Ο νάνος έλαμψε πάλι και μπήκε στη σπηλιά. Από μέσα ακούστηκε ένα τακ τακ και ο νάνος να λέει:

"Ξεκινάω ήδη να φτιάξω το κρεβάτι. Είμαι στο στοιχείο μου."

Σταμάτησε για λίγο. Το κεφάλι του φάνηκε να βγαίνει από το σκοτάδι της σπηλιάς και κοίταξε τον Νολ με συμπάθεια.

"Σε ευχαριστώ, Νολ. Νιώθω πολύ καλύτερα. Ελπίζω να τα καταφέρεις με το χωριό."

"Θα τα καταφέρω", του είπε χαμογελώντας. "Πρέπει να φύγω τώρα, έχω πολλά να κάνω."

"Γεια σου Νολ", έκανε ο νάνος και χάθηκε βιαστικά πάλι στο σκοτάδι της σπηλιάς του.

Τακ τακ τακ ακουγόταν, ενώ ο Νολ κατηφόρισε για το δρόμο της επιστροφής.

Δεν του είχε περάσει η ταραχή. Κοιτούσε προσεκτικά ανάμεσα στα φυτά, σταμάταγε ξαφνικά να περπατά για να ακούσει καλύτερα. Αλλά ο θόρυβος από τα τρεχούμενα νερά δεν τον βοηθούσε. Κατέβηκε το ύψωμα από τον καταρράκτη και έκανε τον γύρο της λίμνης φτάνοντας στον κορμό του πλατάνου. Εδώ θα έπρεπε να είχε σταθεί, όποιος και αν ήταν αυτός. Παρατήρησε ότι ο σάκος του έλειπε. Δεν ήταν πια εκεί που τον είχε ακουμπήσει.

Δεν έκανε λάθος. Του μύρισε πάλι η απλυσιά, όχι τόσο έντονη όπως έξω από το σπίτι του. Τώρα ήταν πια πιο σίγουρος ότι κάποιος τον είχε ακολουθήσει. Έγινε ακόμα πιο προσεκτικός. Προσπαθούσε να πατά μόνο πάνω σε μεγάλες πέτρες για να μην κάνει θόρυβο. Η βρώμα μια ερχόταν μια έφευγε. Δεν πρέπει να ήταν μακριά.

Προχώρησε προσεκτικά λίγο ακόμα αφήνοντας τη λίμνη πίσω του, ακολουθώντας το δρομάκι ανάμεσα στα φυτά. Ευτυχώς το ρυάκι κάλυπτε και τους δικούς του ήχους. Η βρώμα γινόταν ολοένα και πιο έντονη. Αξαφνα άκουσε άγριους ψιθύρους. Σαν κάποιος να φωνάζει ψιθυριστά. Μια φωνή παιδική και γεροντίστικη συνάμα. Με το χέρι του παραμέρισε αργά ένα θάμνο και τότε το είδε.

Σε μια γωνιά ανάμεσα στα βράχια ήταν ένα τριχωτό πλάσμα. Στέκονταν στα δύο του πόδια, σε δύο κατσικοπόδαρα. Είχε γυρισμένη την πλάτη. Φορούσε ένα μπλε παντελόνι μέχρι τα γόνατα. Το σώμα του ήταν γεμάτο καφέ, βρώμικες τρίχες. Γύρω από το κεφάλι του υπήρχαν πολλές άσπρες τρίχες και μέσα από αυτές ξεπρόβαλαν δύο μυτερά αυτιά. Ήταν φαλακρό με ένα μεγάλο σπυρί στο δέρμα του κεφαλιού.

Έκανε νευρικές κινήσεις και ψαχούλευε κάτι. Ήταν ο σάκος του. Φαίνονταν εκνευρισμένο. Ξαφνικά, σταμάτησε να κινείται. Ο Νολ κράτησε την ανάσα του, τρομαγμένος. Για μερικά δευτερόλεπτα ο χρόνος σταμάτησε. Την επόμενη στιγμή το πλάσμα γύρισε το κεφάλι του απότομα και πίσω από τη μεγάλη του μύτη τον κοίταξαν δύο φωτεινά κίτρινα μάτια με κακία. Βγάζοντας μια τσιριχτή φωνή όρμησε κατά πάνω του.

Τρέχοντας πέρασε πλάι του και χάθηκε κατηφορίζοντας πολύ γρήγορα προς της έξοδο της χαράδρας.

Η άγνη

Ο κύριος Νολ κατηφόρισε γρήγορα το μονοπάτι και βγήκε από τη χαράδρα. Είχε χάσει την αίσθηση του χρόνου και ένιωθε καλύτερα σαν είδε ότι ήταν ακόμα μεσημέρι. Προσπάθησε να βάλει τις σκέψεις του σε μια τάξη.

Ήταν η πρώτη φορά που ο κύριος Νολ είχε δει ένα πλάσμα πέρα από το στενό του οικογενειακό κύκλο. Όσο ήταν μικρός ακόμα, μετά την εμφάνιση του νάνου, εμφανίστηκαν ένας κένταυρος και το ξωτικό. Τα θυμόταν αμυδρά. Ο κένταυρος δασκάλευε σαν τον μπαμπά του και το ξωτικό ήταν ευαίσθητο, όπως η μαμά του. Σύντομα όμως, με τον καιρό τα έβλεπε όλο και λιγότερο, μέχρι που χάθηκαν για πάντα. Δεν κατάφερε να τα σώσει.

Από μικρός είχε καταλάβει ότι μόνο αυτός είχε επαφή με τα πλάσματα αυτά, κανείς άλλος. Μεγαλώνοντας προσπάθησε να βρει μια ισορροπία μεταξύ της πραγματικότητας και του φανταστικού κόσμου που μόνο αυτός μπορούσε να δει. Επαγγελματικά ακολούθησε το δρόμο του πατέρα του, έγινε και αυτός δάσκαλος και δίδασκε ελληνικά σε ένα σχολείο εκεί. Ήταν καλός στη δουλειά του, αλλά σύντομα κατάλαβε ότι δεν ήταν αυτό που ήθελε.

Σαν χάθηκαν οι δικοί του, πούλησε ότι είχε και ξεκίνησε ένα ταξίδι προς την πατρίδα του. Το ταξίδι αυτό κράτησε πολύ περισσότερο από ότι ήθελε. Η ανεξαρτησία και η ελευθερία που είχε τον βοήθησαν να κρατήσει τη φαντασία του ζωντανή. Κατάλαβε ότι ο ίδιος ήταν που έδινε ζωή στο νάνο, ο νάνος προερχόταν από τον ίδιο.

Στα μέρη που ταξίδεψε μίλησε με την τρίτη ηλικία, μίλησε και με πολλά παιδιά. Άκουσε ιστορίες και μύθους για πλάσματα ξέροντας πως πιο πολύ αλήθεια ήταν, παρά ψέματα. Πιο πολύ όμως διάβαζε βιβλία. Στα βιβλία ανακάλυψε για πρώτη φορά την άγνη, έτσι την ονόμασε, ένα είδος άυλης σκόνης, απαλής σαν άχνη. Σιγά σιγά παρατήρησε ότι η άγνη βρισκόταν σχεδόν παντού, όπου υπήρχε μια φανταστική ιστορία, τόσο στα βιβλία, όσο και στα χείλη των γιαγιάδων και παππούδων.

Η άγνη έκανε καλό στο νάνο. Υπήρχαν στιγμές που δεν ένιωθε καλά, δεν μιλούσε, κοιτούσε μακριά και όποτε έλεγε κάτι, το έλεγε με βαθιά φωνή, χωρίς ελπίδα. Τότε ο Νολ του έδινε λίγη άγνη και ο νάνος αισθανόταν αμέσως καλύτερα.

Την κρατούσε φυλαγμένη σε ένα βάζο. Δεν ήταν πολλή.

Αυτές τις σκέψεις έκανε ο κύριος Νολ πλησιάζοντας με ταχύ βήμα στο σπιτικό του. Πριν φύγει από το σπίτι, το πρωί, είχε τοποθετήσει το βαζάκι με την άγνη στην κουζίνα. Είχε ακούσει έναν ήχο τότε και έπειτα μύρισε το πλάσμα φεύγοντας με τον πρόεδρο για το σχολείο. Φοβόταν τώρα μην και την είχε βρει το πλάσμα.

#

Τι απέγινε η δασκάλα;

Έφτασε στο σπίτι. Όλα ήταν ήσυχια και στη θέση τους. Πήρε το γυάλινο βαζάκι από το ράφι. Αν το είχε πάνω του θα ήταν πιο σίγουρα. Πήγε να το βάλει στο σάκο του, αλλά ένιωσε τη ξινή μυρωδιά από το πλάσμα και πέταξε το σάκο σε μια γωνιά του δωματίου.

Θυμήθηκε τα μάτια του και το ουρλιαχτό του. Τα κίτρινα μάτια του. Δεν μπορούσε να καταλάβει αν ήταν από φόβο ή από κακία. Ίσως να ήταν και τα δύο.

Έβαλε το βαζάκι στην καμπαρντίνα του και κίνησε για το σχολείο. Στο δρόμο προς τα κει, έκανε μια στάση στην πλατεία στο καφενείο. Ήθελε να μάθει, γιατί το σχολείο ήταν κλειστό. Και γιατί ήταν σε αυτήν την κακή κατάσταση. Ο καφετζής μόλις τον είδε, του έκανε ένα νόημα με τα μάτια. Μόλις τελείωνε με τον πάγκο θα ερχόταν.

Ο κύριος Νολ έμεινε όρθιος και περίμενε κοντά στην πόρτα. Πίσω από τον πάγκο έβλεπε την καράφλα του καφετζή να πηγαиноέρχεται σβέλτα, να χάνεται και να εμφανίζεται πάλι με νευρικήτητα. Φαίνεται να του άρεσε η δουλειά του.

Σύντομα ήρθε ο καφετζής με ένα χαμόγελο κάτω από το μουστάκι του και την πετσέτα στα χέρια του. Την κουνούσε από εδώ και από εκεί σαν να καθάριζε κάτι αόρατο.

"Κάθισε δάσκαλε, τι στέκεσαι; Πεινάς, τι να σου φτιάξω;"

"Τίποτα, ευχαριστώ πολύ, δεν πεινάω. Είμαι στο δρόμο για το σχολείο, και αναρωτήθηκα, γιατί έχει μείνει άδειο. Τι έγινε με τον προηγούμενο δάσκαλο;"

Ο καφετζής έκανε μια γκριμάτσα σουφρώνοντας τα χείλη του. Το χαμόγελο εξαφανίστηκε. Τίναξε την πετσέτα στον ώμο του και έγγειρε λίγο προς τον κύριο Νολ, σα να είχε να του πει ένα μυστικό.

"Τρελάθηκε", του ψιθύρισε στο αυτί και ύστερα τον κοίταξε τον κύριο Νολ με ικανοποίηση να δει την αντίδρασή του.

"Τι εννοείς τρελάθηκε; Τι συνέβη;", ψιθύρισε και αυτός με απορία.

"Να, μια μέρα ήρθαν τρέχοντας τα παιδιά από το σχολείο και είπαν πως η δασκάλα τους τρελάθηκε. Άρχισε να φωνάζει πετώντας το βιβλίο στον αέρα και έφυγε τρέχοντας από το σχολείο. Από τότε λίγοι την έχουν δει, και όσοι την είδαν λένε ότι έχει χάσει τα λογικά της."

"Θα μπορούσα να την δω; Ποιο είναι το σπίτι της;", ρώτησε ήρεμα ο κύριος Νολ, προσπαθώντας να μην επηρεαστεί από τα λόγια του καφετζή.

"Να την δεις; Χαρά στο κουράγιο του δάσκαλε. Τώρα πια μένει μόνη της στο σπίτι δίπλα στη λίμνη. Έξω από το χωρίο. Θα το είδες, θαρρώ, ερχόμενος εδώ με το αμάξι. Θα στρίψεις στο μονοπάτι για την εκκλησιά τη λιμνάζουσα, θα δεις τον διπλό πλάτανο."

"Τώρα που το λες, κάτι θυμάμαι. Ναι, τον είδα το διπλό πλάτανο, ξέρω ποιο λες. Σε ευχαριστώ, θα πάω να την δω μετά το σχολείο."

Ο κύριος Νολ έκανε να στρίψει για να φύγει, μα ο καφετζής του άρπαξε το μπράτσο.

"Είναι η κόρη του προέδρου", του είπε συνωμοτικά και λίγο θλιμμένος.

#

Ο Θύμιος

Αποχαιρέτησε τον καφετζή και συνέχισε τον δρόμο του για το σχολείο. Περιπατώντας στο χωματόδρομο ένιωθε στην τσέπη του το

μεταλλικό κλειδί που μόλις χθες του είχε δώσει ο πρόεδρος. Φαντάστηκε την κόρη του να το κουβαλά και να περπατά προς το σχολείο. Τι να είχε συμβεί άραγε; Να ήταν όντως τρελή ή να της είχε συμβεί κάτι τρομαχτικό; Θυμήθηκε το πλάσμα που είδε και τα συνδύασε. Δεν μπορεί. Κανείς δεν μπορούσε να δει τα πλάσματα που αυτός έβλεπε. Ήταν ο μόνος. Έτσι του είχαν πει και τα ίδια τα πλάσματα.

Μπαίνοντας στην αυλή του σχολείου έβγαλε το κλειδί από την τσέπη. Το κοίταξε λίγο πιο προσεκτικά. Ήταν μαύρο μεταλλικό, λίγο σκουριασμένο, μεγάλο όσο η παλάμη του. Το ένιωθε πιο βαρύ από ότι θα περίμενε. Και πιο κρύο.

Τη στιγμή που πήγε να ξεκλειδώσει την πόρτα άκουσε μέσα από το σχολείο ένα μούγκρισμα. Ο νους του πήγε αμέσως στο πλάσμα. Ανατρίχιασε. Για μια στιγμή δεν ήξερε αν έπρεπε να ανοίξει την πόρτα ή όχι.

"Ε, δάσκαλε", άκουσε από πίσω του, από τον δρόμο.

Χωρίς ακόμα να έχει συνέλθει γύρισε και είδε ένα μικρούλη γέρο σκεπασμένο με μια κάπα να τον κοιτάει με ορθάνοιχτα χαμογελαστά μάτια.

"Τι με κοιτάς έτσι; Με φοβάσαι;", συνέχισε ο γεροντάκος καθώς ο κύριος Νολ έχοντας συνέλθει λίγο, τον πλησίασε.

"Όχι, νόμιζα απλά ότι ήμουν μόνος μου και ξαφνιαστήκα. Χαίρω πολύ."

"Μη χείρεσαι πολύ", έκανε ο γέρος πάντα χαμογελώντας πίσω από το μεγάλο του μουστάκι. "Γιατί πρέπει να έχεις το νου σου, να το προσέχεις!"

"Τι να προσέχω; Τι λες;" έκανε ο κύριος Νολ παρατηρώντας τα μεγάλα πεταχιά αυτιά του γέρου.

"Το σχολείο μου, ντε, τι άλλο; Δικό μου είναι. Εσένα σου έδωσαν το κλειδί μου, για να το προσέχεις". Έκανε μια παύση σα να σκέφτεται και έπειτα άρχισε να χαχανίζει. "Μου το πήραν...".

"Είσαι μήπως ο κυρ Θύμιος;", έκανε ο κύριος Νολ χαμογελώντας.

"Τούτος είμαι, που με ξέρεις εσύ;"

"Ο πρόεδρος μου μίλησε για τον πατέρα σου, για το σχολείο.", είπε ο κύριος Νολ και παρατήρησε τα μάτια του Θύμιου να σκοτεινιάζουν. "Μην ανησυχείς, θα το προσέχω και θα το φροντίσω. Να, τώρα θα έμπαινα, να δω όλα όσα πρέπει να φτιάξω για να μπορούν τα παιδιά το γρηγορότερο να ξεκινήσουν με το μάθημα και πάλι."

"Θα μπορέσουν μόνο αν εσύ μπορέσεις. Θα μπορέσεις;"

"Φυσικά, γιατί να μην μπορέσω; Υπάρχει κάποιο πρόβλημα με το σχολείο;"

Ο Θύμιος δεν απάντησε. Μόνο τον κοιτούσε με τα μεγάλα του μάτια και το πλατύ χαμόγελο. Κρατούσε τα χέρια του μεταξύ τους. Ο κύριος Νολ του έδωσε χρόνο να βρει την απάντηση.

"Έρχεται και φεύγει, θα σας τρελάνει όλους", είπε τελικά τρίβοντας τα χέρια του. "Κι εγώ θα έρθω, κι εγώ θα τους τρελάνω", έκανε με μια πιο άγρια φωνή.

"Ποιος θα μας τρελάνει, τι λες;", του άρπαξε το μπράτσο ο κύριος Νολ, μα αμέσως το μετάνοιωσε και τον άφησε να φύγει. Τον λυπήθηκε.

Μιλούσε και φώναζε, καταλάβαινε κάποιες λέξεις που δεν έβγαζαν νόημα. Ο κυρ Θύμιος τα είχε λίγο χαμένα, αλλά κάτι ήξερε. Ο κύριος Νολ έστριψε και αποφασισμένος ξεκλείδωσε με δύναμη την πόρτα του σχολείου. Έπρεπε να ξεκαθαρίσει τι συμβαίνει.

#

Η συνάντηση

Η πόρτα άνοιξε πάλι με τον ίδιο τσιριχτό ήχο. Την έκλεισε πίσω του και έμεινε ακίνητος κοιτώντας γύρω του. Ησυχία. Περίμενε ότι θα μύριζε τη βρώμα της απλυσιάς, αλλά το μόνο που μύρισε ήταν σκόνη.

Μπήκε στο δωμάτιο με το τζάκι και τα θρανία που ήταν η τάξη του σχολείου. Όλα ήταν όπως τα θυμόταν από την προηγούμενη ημέρα, που είχε έρθει με τον πρόεδρο. Κάθε λίγο μύριζε τον αέρα. Υπήρχε έντονη η μυρωδιά της υγρασίας και της κλεισούρας, δεν ήταν σίγουρος αν μύριζε και κάτι ακόμα.

Κοίταξε τα παράθυρα, αλλά ήταν όλα καλά σφραλισμένα. Ύστερα πήγε προς το μεγάλο τζάκι. Το μέγεθός του ήταν τέτοιο, ώστε σκύβοντας λίγο μπορούσε να μπει μέσα. Κοιτώντας προς τα πάνω δεν ξεχώρισε κάτι πέρα από τη μαύρη τρύπα για να φεύγει ο καπνός. Του ήρθε πάλι η μυρωδιά της ξινίλας στα ρουθούνια. Έρχονταν από κάτω. Στεκόταν πάνω σε μια μεταλλική βάση, ένα καπάκι με τρύπες στην μορφή ενός λουλουδιού. Οι τρύπες ήταν για να πέφτει μέσα η στάχτη από τα καμμένα ξύλα.

Έκανε πίσω ξαφνιασμένος. Του φάνηκε σαν να ήταν ανοιγμένο πρόσφατα, το μεταλλικό καπάκι δεν είχε στάχτη ή σκόνη στα πλαϊνά. Έβαλε τα δάκτυλά του στις τρύπες του λουλουδιού και προσπάθησε να το σηκώσει. Πάνω που το σήκωσε λίγο, άκουσε πάλι ένα μούγκρισμα πίσω του, από τη σκάλα. Ήταν το ίδιο μούγκρισμα που είχε ακούσει και πιο νωρίς όταν στεκόταν απέξω από την πόρτα.

Γύρισε απότομα. Αμέσως άκουσε ένα τσίριγμα και το πλάσμα να τρέχει στο ξύλινο πάτωμα του πρώτου ορόφου με τα πέλματά του. Ύστερα ησυχία. Ο κύριος Νολ ένιωθε φόβο και λύπη για το πλάσμα. Με αποφασιστικότητα πήγε προς την σκάλα και άρχισε να ανεβαίνει. Από τον πάνω όροφο άκουγε μουγκρίσματα, αλλά και λέξεις. Το πλάσμα μπορούσε να μιλά.

"Φύγε... Φύγε...", το άκουσε να λέει.

Ανέβηκε ένα ακόμα σκαλοπάτι. Πλέον μπορούσε να δει τον πάνω όροφο. Φως έμπαινε από ένα μικρό παράθυρο στην σκάλα και από ένα μικρότερο στον αντίπερα τοίχο. Η σοφίτα ήταν γεμάτη πράγματα καλυμμένα με χοντρά πανιά. Υπήρχαν παλιά θρανία, βαρέλια που θα μπορούσαν να είναι θαυμάσιες κρυψώνες.

"Άλλος ένας που μας βλέπει... φύγε...", έκανε το πλάσμα με την μικρομέγαλη φωνή του.

Η φωνή του πλάσματος ακουγόταν από τα βάθη του δωματίου. Ανεβαίνοντας τα τελευταία σκαλοπάτια της σκάλας ένιωσε τη μυρωδιά του πλάσματος να διαπερνά τη μύτη του. Κοιτώντας γύρω του

προσπαθούσε να καταλάβει που θα μπορούσε να κρύβεται. Προχώρησε λίγο ακόμα.

"Μη με φοβάσαι", είπε ήρεμα ο κύριος Νολ. "Είμαι φίλος."

"Φύγε!", τσίριξε το πλάσμα δυνατά, και ο κύριος Νολ τρόμαξε κάνοντας ένα βήμα πίσω. Ύστερα από λίγο άρχισε να μουγκρίζει και ανάμεσα στα μουγκρητά άρχισε να χαχανίζει.

"Για έλα...", έκανε το πλάσμα τελικά, σταματώντας τα μουγκρητά.

Ξαφνικά υπήρχε ησυχία. Ο κύριος Νολ ανατρίχιασε. Ένιωσε κίνδυνο. Αλλά όπως είναι συνήθως, στον κίνδυνο το μυαλό δουλεύει με απρόσμενους τρόπους. Με μια γρήγορη κίνηση έβγαλε το βαζάκι με την άγνη από το παλτό του, ενώ με την άκρη του ματιού του είδε ανάμεσα σε ένα βαρέλι και μια παλιά ντουλάπα δύο κίτρινα μάτια.

Τη στιγμή που άνοιγε το καπάκι από το βάζο, ένιωσε το πλάσμα να πέφτει πάνω του και να τον ρίχνει στο πάτωμα με απίστευτη δύναμη. Το βαζάκι του έφυγε από τα χέρια και κύλησε λίγο πιο κει ενώ η άγνη χύθηκε στο ξύλινο πάτωμα. Το πλάσμα του κρατούσε τα χέρια γερά στο πάτωμα και τον κοιτούσε παρανοϊκά ενώ μούγκριζε και γελούσε. Η μεγάλη του μύτη έσταζε πάνω του. Ξαφνικά είδε τα ρουθούνια του πλάσματος να ανοίγουν και να μυρίζουν έντονα τον αέρα. Γύρισε το κεφάλι του προς την άγνη και σαν να μην υπήρχε ο κύριος Νολ, τον άφησε και έσκυψε πάνω από την άγνη κοιτώντας την με σχεδόν παιδική απορία.

Ήρεμα την ακούμπησε με το χέρι του, και ο κύριος Νολ μπορούσε να διακρίνει ένα είδος χαμόγελου στο χοντροκομμένο στόμα του πλάσματος. Η άγνη είχε καθοριστική επίδραση πάνω του, όπως και στο νάνο. Ήταν σα να βρισκόντουσαν και πάλι σε ισορροπία.

Το πλάσμα μάζεψε όση άγνη μπορούσε στο χέρι του και αφού έριξε μια ματιά στον κύριο Νολ, κινήθηκε περιμετρικά του, κατέβηκε τις σκάλες προσεκτικά και αθόρυβα και εξαφανίστηκε.

Ο κύριος Νολ σηκώθηκε, μάζεψε όση ακόμα άγνη μπορούσε και την έβαλε στο βαζάκι. Με λύπη είδε ότι είχε μείνει λιγότερη από την

μισή. Ήλπιζε να μην ξαναχρειαστεί σύντομα τη βοήθειά της. Αφού συνήλθε κάπως από τη σύντομη μάχη συνειδητοποίησε τι είχε πει το πλάσμα νωρίτερα.

Προφανώς απορούσε που μπορούσε να το δει. Αλλά από ότι φαινόταν, δεν ήταν ο μόνος. Το πλάσμα είχε πει ότι υπήρχε και κάποιος άλλος που μπορούσε να το δει. Και ποιος άλλος θα μπορούσε να είναι αυτός, αν όχι η κόρη του προέδρου, η πρώην δασκάλα του χωριού που τρελάθηκε; Από ότι φαινόταν, δεν ήταν και τόσο τρελή.

Οι τρεις μέρες μετά

Μετά τη συνάντηση του με το πλάσμα, ο κύριος Νολ ήξερε ότι για ένα διάστημα το πλάσμα δεν θα κάνει πια την εμφάνισή του. Ήξερε την επίδραση της άγνης. Όπως ένα παιδί στο άκουσμα ενός παραμυθιού ηρεμεί, κοιμάται, έτσι και τα πλάσματα νιώθουν γαλήνια και ευτυχημένα.

Ξέροντάς το αυτό, ο κύριος Νολ χρησιμοποίησε το χρόνο για να προχωρήσει τις εργασίες του με το σχολείο. Έδωσε στον πρόεδρο τη λίστα με τα υλικά που χρειαζόταν και όταν αυτά έφτασαν ρίχτηκε στη δουλειά. Το πρώτο που έκανε ήταν να ανοίξει τη μεταλλική σχάρα του τζακιού. Προς έκπληξή του κάτω από τη σχάρα, η τρύπα δεν φαινόταν να έχει τέλος. Ήταν ένα είδος γαλαρίας που στην αρχή ήταν κατηφορικό και μετά γινόταν οριζόντιο και πήγαινε κάτω από τον τοίχο του τζακιού. Προσπάθησε σκύβοντας μέσα να δει που οδηγούσε. Ένωθε σαν να έμπαινε στη φωλιά ενός κτήνους. Η μυρωδιά που είχε αφήσει το πλάσμα, έσπαγε που και που από ένα καθαρό αεράκι, οπότε ο κύριος Νολ υπέθεσε ότι θα οδηγούσε σε κάποιο άνοιγμα στον κήπο.

Ανάμεσα στα χώματα κάτω από τη σχάρα σαν να υπήρχε κάτι. Προσεκτικά καθάρισε τα χώματα και είδε πως ήταν ένα μικρό σημειωματάριο στο μέγεθος της παλάμης του. Ήταν όλο γραμμένο σε μια γλώσσα που δεν καταλάβαινε με σχήματα περίεργα ενός συνδυασμού κατασκευών και φυτών. Το βρήκε πολύ ενδιαφέρον. Θα το κοιτούσε σαν είχε χρόνο πιο προσεκτικά.

Στον κήπο, όχι πολύ μακριά από τον τοίχο, ανάμεσα σε κάτι θάμνους βρήκε την έξοδο από το μικρό τούνελ. Προφανώς αυτόν τον τρόπο είχε βρει το πλάσμα για να τρυπώνει στο σχολείο. Γιατί όμως ήθελε να μπαίνει στο σχολείο; Μην μπορώντας να βρει μια απάντηση στρώθηκε στην δουλειά.

Περάσαν έτσι τρεις ημέρες. Κάθε μέρα μετά τη δουλειά πήγαινε στη χαράδρα για να δει το νάνο. Και εκεί οι εργασίες προχωρούσαν. Η σπηλιά είχε γίνει αγνώριστη. Ο Νολ του είχε δώσει εργαλεία και υλικά που χρησιμοποιούσε από το σχολείο και έτσι ο νάνος μπόρεσε και έφτιαξε από ξύλο μια ντουλάπα, ένα τραπέζι με δύο καρέκλες και μια

πόρτα με ένα μικρό παραθυράκι που ανοιγόκλεινε. Ήταν εξαιρετικός μάστορας, όπως εξάλλου όλοι οι νάνοι.

Ο Νολ, σαν βρήκε την ευκαιρία του μίλησε για το πλάσμα. Ο νάνος δεν φάνηκε να ανησυχεί ιδιαίτερα. Προτίμησε να μιλάει για τις κατασκευές του και για τα επόμενα σχέδιά του. Σε μια εξερεύνηση που έκανε πιο πάνω στη χαράδρα, βρήκε μια ακόμα σπηλιά, πιο μεγάλη από τούτη. Ήθελε να ασχοληθεί και με εκείνη σαν θα τελείωνε με την πρώτη.

Το ότι ο νάνος ήταν πανευτυχής έκανε και και τον Νολ ευτυχισμένο. Ήξερε όμως ότι αργά ή γρήγορα, ανάλογα με την επίδραση της άγνης πάνω στο πλάσμα, αυτό θα εμφανιζόταν ξανά, και ίσως να ήταν λιγότερο φιλικό. Και το ήξερε πως ο πρώτος στόχος θα ήταν ο ίδιος. Το πλάσμα θα αναζητούσε και πάλι την άγνη.

#

Στο σχολείο ξανά

Ύστερα από τις τρεις αυτές ημέρες το σχολείο ήταν έτοιμο να υποδεχτεί τα παιδιά και πάλι. Ο κύριος Νολ ενημέρωσε τον πρόεδρο και αυτός με την σειρά του, άλλο που δεν ήθελε, κάλεσε τους γονείς στην πλατεία του χωριού και αφού έβγαλε έναν επικό λόγο, παρότρυνε τον κύριο Νολ να πει και αυτός δυο λόγια στους γονείς των παιδιών.

Ο κύριος Νολ δεν ένιωθε άνετα μπροστά σε ακροατήρια. Ύστερα από μια αμήχανη στιγμή και αφού ανακάλυψε ότι ο λαιμός του ήταν κλειστός, έβηξε δυο τρεις φορές μέχρι που ο καφετζής ήρθε τρέχοντας με ένα ποτήρι νερό. Τα λόγια βγήκαν αδύναμα από το στόμα του και οι περισσότεροι κάναν μερικά βήματα μπροστά για να ακούσουν καλύτερα.

"Γεια σας, είμαι ο κύριος Νολ. Είμαι ο νέος δάσκαλος των παιδιών σας και είμαι ο γιος του πατέρα μου... Θέλω να πω πως ο πατέρας μου είναι από τα μέρη εδώ και το χωριό δεν μου είναι άγνωστο. Μικρός είχα έρθει και θυμάμαι να τρέχω σε τούτη εδώ την πλατεία, να όπως ο μικρός μας φίλος εκεί δίπλα στον πλάτανο".

"Ο Γιώργης", έκανε ο πατέρας του με περηφάνια.

Ο κύριος Νολ χαμογέλασε και ένιωσε πιο άνετα.

"Σαν τον Γιώργη. Θα ήθελα σήμερα κιόλας να καλέσω τα παιδιά στο σχολείο για να ξεκινήσουμε το μάθημα".

Λέγοντας αυτά έκανε νόημα με τα χέρια να πάνε προς το σχολείο. Ξεκίνησε αυτός και ακολούθησαν τα παιδιά χοροπηδώντας και φωνάζοντας. Κάποιοι γονείς έκαναν να ακολουθήσουν, αλλά σύντομα κατάλαβαν ότι ο κύριος Νολ δεν τους έδινε σημασία και γύρισαν πίσω στο καφενείο να συνεχίσουν τον πρόεδρο και να τσιμπήσουν λίγους μεζέδες.

Ήταν πέντε παιδιά όλα κι όλα. Τρέχανε και φωνάζανε γύρω από τον Νολ, ενώ αυτός περπατάγε γελώντας προς το σχολείο. Σίγουρα, για τα παιδιά αυτά το σχολείο δεν σήμαινε μαθήματα, διάβασμα και καταπίεση, αλλά περιπέτεια, μια έξοδος από τη ρουτίνα που ζούσανε καθημερινά τώρα στο χωριό. Το σχολείο ήταν για τα παιδιά αυτά ένας τρόπος για να ταξιδέψουν πέρα από τον τόπο τους. Τουλάχιστον έτσι ήλπιζε ο κύριος Νολ.

Είχε καιρό να δουλέψει ως δάσκαλος σε σχολείο και αυτό δούλεψε μέσα του θετικά. Ένιωσε ότι όλοι οι φόβοι και οι αμφιβολίες που είχε παλαιότερα είχαν εξαφανιστεί με τα χρόνια. Ένιωθε μια αυτοπεποίθηση στα όρια της αδιαφορίας σχετικά με την σχολική ύλη. Ένιωθε ότι μπορούσε να δώσει στα παιδιά αυτά που φωνάζανε χαρούμενα απέναντί του, τη δυνατότητα να μετουσιώσουν τη φαντασία τους σε πραγματικότητα, όπως έκανε και ο ίδιος μικρός, χωρίς όμως κάποιος να τον καθοδηγεί.

Άνοιξε το βιβλίο κάνοντας νόημα στα παιδιά να ηρεμήσουν και να ακούσουν.

Ύστερα, διάβασε: "Όλα τα παιδιά, εκτός από ένα, μεγαλώνουν...".

#

Επίσκεψη στη δασκάλα

Το μάθημα άρεσε στα παιδιά και τα παιδιά άρεσαν στον κύριο Νολ. Στην αρχή τον φώναζαν κύριο, τα ενθάρρυνε όμως να μιλάνε στον ενικό μεταξύ τους και να τον φωνάζουν Νολ. Ο Γιώργης ζήτησε από τον

κύριο Νολ να είναι πιο νωρίς στο σχολείο αύριο, γιατί οι γονείς του θα λείψουν. Ο κύριος Νολ τον καθησύχασε ότι θα είναι εδώ και θα τον περιμένει. Ίσως να διαβάζανε και ένα βιβλίο μαζί μέχρι να μαζευτούν και τα άλλα παιδιά. Το μεσημέρι γυρίσανε όλοι μαζί στο χωριό, δάσκαλος και παιδιά, και στην πλατεία σκόρπισαν το καθένα προς το σπίτι τους, γιατί τους είχε κόψει η πείνα.

Ο κύριος Νολ ένιωθε μια παιδική αισιοδοξία. Όμως σαν έμεινε μόνος θυμήθηκε πως έπρεπε να προσέχει. Οι μέρες είχαν περάσει. Είχε έρθει η στιγμή να πάει να συναντήσει τη δασκάλα, την τρελή, όπως την ονόμασε ο καφετζής.

Ακολουθώντας τον κεντρικό δρόμο, σύντομα βγήκε έξω από το χωριό και ύστερα από λίγο φάνηκε πίσω από καλαμιές η λίμνη. Πιο κάτω αναγνώρισε πάλι τον διπλό πλάτανο και ακολούθησε το μονοπάτι που βγάζει στην εκκλησιά τη λιμνάζουσα, όπως του είχε πει ο καφετζής. Πριν φτάσει στη λίμνη, έφτασε στο σπίτι της δασκάλας. Ήταν μικρό, αλλά πολύ φροντισμένο, γεμάτο φυτά και λουλούδια. Στο πηγάδι που είχε στον κήπο σκαρφάλωναν άσπρα τριαντάφυλλα. Πλησίασε την πόρτα και πρόσεξε ότι πάνω της κρεμόντουσαν διάφορα ματσάκια με φυτά και κορδέλες, καρπούς και καμπανάκια. Μοιάζανε με ξόρκια.

"Ποιος είσαι; Τι θέλεις;" άκουσε από μέσα να φωνάζει η δασκάλα. "Να πάτε στο διάολο όλοι σας! Δεν σας έχω ανάγκη".

"Θέλω να σου μιλήσω", έκανε ο κύριος Νολ.

"Εγώ δεν θέλω! Άει χάσου και συ...".

"Είμαι ο δάσκαλος των παιδιών... στο χωριό".

Η δασκάλα άργησε λίγο να απαντήσει. Ο κύριος Νολ αισθάνθηκε ότι βρήκε πάτημα για να την ηρεμήσει. Η δασκάλα μπορεί να απέφευγε τους μεγάλους, όμως νοιαζόταν για τα παιδιά.

"Δεν με νοιάζουν τα παιδιά", έκανε με μια λιγότερο άγρια φωνή η δασκάλα.

Πάλι ησυχία. Ο κύριος Νολ άκουγε τα αναφιλητά της δασκάλας πίσω από την πόρτα. Έγειρε πάνω στο ξύλο της πόρτας, ανάμεσα στα ξόρκια, και είπε σιγά:

"Άνοιξέ μου, σε παρακαλώ, θέλω να μιλήσουμε. Για τα παιδιά, για το σχολείο, για...", έκανε μια παύση. Δεν άκουσε κάτι πίσω από την πόρτα. Σαν να είχε κερδίσει την προσοχή της δασκάλας. Ήξερε ότι περίμενε τι θα της πει.

"Βρήκα κάτι στο σχολείο, κάτι που νομίζω είναι δικό σου...". Στην πραγματικότητα ο κύριος Νολ δεν ήταν σίγουρος αν της άνηκε το σημειωματάριο, αλλά τα ξόρκια που κρέμονταν στην πόρτα του θύμισαν τις εικόνες που είχε δει εκεί μέσα.

"Δεν με ενδιαφέρει, φύγε!", έκανε με μια τελευταία προσπάθεια να τον διώξει η δασκάλα.

"Είναι ένα μικρό τετράδιο, γραμμένο σε μια γλώσσα που δεν κατέχω, με εικόνες από φυτά και κατασκευές περίεργες...".

Καμία απόκριση. Ξαφνικά η πόρτα άνοιξε λίγο και ένα χέρι εμφανίστηκε με ανοιχτή την παλάμη. Φορούσε βραχιόλια και δαχτυλίδια. Ο κύριος Νολ άφησε το σημειωματάριο μέσα στην παλάμη της δασκάλας. Η δασκάλα πήρε το σημειωματάριο και έκλεισε πάλι την πόρτα.

Ήξερε ότι η δασκάλα είχε πλέον ηρεμήσει και ότι είχε καταλάβει πως δεν θέλει να της κάνει κακό. Απομακρύνθηκε λίγο από την πόρτα και περίμενε.

Ύστερα από λίγο η πόρτα άνοιξε πάλι, περισσότερο αυτή τη φορά. Πίσω από την πόρτα εμφανίστηκε η δασκάλα με ατημέλητα μαλλιά, υγρά μάτια και με το σημειωματάριο ακόμα στο χέρι.

"Που το βρήκες; Ποιος είσαι;", έκανε η δασκάλα κοιτώντας τον με δύο μεγάλα μάτια.

"Είμαι ο κύριος Νολ", απάντησε ο κύριος Νολ προσέχοντας το ένα μπροστινό δόντι της δασκάλας που ήταν λίγο στραβό. Του άρεσε αυτό.

"Μπες μέσα, κύριε Νολ", του είπε τραβώντας τον από το μανίκι. Ο κύριος Νολ λίγο έλειψε να σκοντάψει στο χαλάκι.

#

Η δασκάλα και ο Νολ

Πιο γρήγορα από ότι φανταζόταν βρέθηκε στο εσωτερικό της καλύβας. Μύριζε έντονα αποξηραμένα φυτά, τα οποία υπήρχαν σχεδόν παντού, πάνω σε τραπέζια, ράφια, την ντουλάπα. Η δασκάλα τον κοιτούσε αυστηρά με τα χέρια στη μέση. Ο κύριος Νολ χαμογέλασε λίγο προσπαθώντας να φανεί πιο συμπαθητικός. Κοίταξε γύρω του να βρει να κάτσει και η ματιά του έπεσε πάνω στο γραφείο, μπρος από το παράθυρο, όπου υπήρχε ανοιχτό ένα παλιό βιβλίο. Δίπλα στο βιβλίο υπήρχε ένα μικρό γυάλινο βαζάκι, θολό. Ξαφνιάστηκε. Την ήξερε αυτή τη θολούρα. Η δασκάλα του διέκοψε τις σκέψεις του.

"Που το βρήκες;", τον ρώτησε μάλλον αυστηρά δείχνοντας το σημειωματάριο που είχε στο χέρι της.

"Το βρήκα στο σχολείο, ενώ έκανα επισκευές, κάτω από τη σχάρα του τζακιού. Δικό σου είναι;".

"Δικό μου είναι", απάντησε η δασκάλα χωρίς να αφήσει τα μάτια της από τον κύριο Νολ. Φαινόταν να είναι ακόμα καχύποπτη.

"Που ήσουν τόσο καιρό;", τον ρώτησε η δασκάλα με κάποιον εκνευρισμό.

"Τι εννοείς που ήμουν; Επισκεύαζα το σχολείο...", έκανε με ειλικρινή απορία ο κύριος Νολ.

"Που ήσουν τόσο καιρό; Γιατί άργησες να έρθεις;"

Ο κύριος Νολ την κοιτούσε χωρίς να μπορεί να βγάλει κάποιο νόημα. Τι τον ρωτούσε ακριβώς; Πως ήξερε ότι δεν είχε ανταποκριθεί άμεσα στο γράμμα του προέδρου;

"Έλαβες ένα γράμμα πριν περίπου... έντεκα μήνες ακριβώς. Τι έκανες τόσο καιρό;", ρώτησε πάλι η δασκάλα. Ο κύριος Νολ πρόσεξε ότι η δασκάλα δεν ήταν εκνευρισμένη, πιο πολύ ήταν παράπονο αυτό που εξέφραζε.

"Πως ξέρεις εσύ για το γράμμα που έλαβα; Δεν ήξερα ότι έπρεπε να βιαστώ...", έκανε απολογητικά ο κύριος Νολ.

"Έπρεπε", είπε η δασκάλα, ενώ πήρε μια κανάτα με ζεστό νερό από το τζάκι που σιγοπέθαινε και ετοίμασε δύο φλιτζάνια τσάι.

Πήρε τα φλιτζάνια και τα ακούμπησε στο πάτωμα δίπλα στο τζάκι. Κάθησε από τη μια πλευρά και έκανε στον κύριο Νολ νόημα να καθίσει

και αυτός απέναντί της. Ο κύριος Νολ συμμορφώθηκε, κάθισε οκλαδόν και έκανε να πιάσει το φλιτζάνι που ήταν πιο κοντά του. Δεν είχε χερούλι και έκαιγε. Ήπια μια γουλιά και ξαφνιάστηκε από την άγνωστη γεύση. Αμέσως αισθάνθηκε πολύ καλύτερα.

"Γιατί έπρεπε;", προσπάθησε να συνεχίσει τη συζήτηση από εκεί που την είχανε αφήσει.

"Το γράμμα αυτό στο έστειλε ο πατέρας μου.", απάντησε αντ' αυτού η δασκάλα. "Ο θετός μου πατέρας. Δεν ξέρω από που να αρχίσω... Νολ, πρόσεξε αυτά που θα σου πω...".

#

Η επίθεση

Την διέκοψε ένα χτύπημα στην πόρτα. Ο κύριος Νολ και η δασκάλα κοιταχτήκαν. Η δασκάλα που δεν περίμενε κανέναν σήκωσε τους ώμους της. Φυσικά δεν περίμενε κανέναν. Σηκώθηκαν και πήγαν προς την πόρτα. Απέξω ακουγόntonτουσαν το ψιλόβροχο και αναστεναγμοί. Ο κύριος Νολ, με το που τους άκουσε ταραχτήκε, παραμέρισε τη δασκάλα και άνοιξε αμέσως την πόρτα.

Δυο μέτρα πιο πέρα μέσα στη βροχή βρισκόταν ο νάνος πεσμένος στο έδαφος στο πλάι. Ήταν πολύ αδύναμος. Σήκωσε μόλις το χέρι τους προς την πόρτα και το άφησε να πέσει. Είχε χάσει τις αισθήσεις του. Ο κύριος Νολ ένιωθε μια αναγούλα και μια ανατριχίλα την ίδια στιγμή. Στον αέρα βρώμαγε το πλάσμα. Δίχως να χάσει χρόνο έτρεξε και έσκυψε να πιάσει το νάνο, να τον πάρει μέσα. Όμως την κίνησή του διέκοψε μια στριγκλιά από έναν θάμνο δίπλα στο φράχτη. Μέσα από το θάμνο πετάχτηκε το πλάσμα και έπεσε πάνω στον κύριο Νολ, πετώντας τον στις λάσπες δίπλα στον νάνο.

Η δασκάλα βλέποντας τον καλικάντζαρο, έβαλε τις φωνές σκληρίζοντας πιασμένη από την πόρτα. Ο κύριος Νολ προσπάθησε να προστατέψει τον νάνο, αλλά το πλάσμα του έριξε μια γροθιά στην πλάτη και τον έκανε να διπλωθεί στα δύο. Ο Καλικάντζαρος όρθιος δίπλα στον κύριο Νολ και το νάνο, γύρισε απότομα και κοίταξε τη δασκάλα με τα κίτρινα μάτια του.

"Εσύ...", έβγαλε τσιρίζοντας.

Η δασκάλα μεμιάς σταμάτησε να φωνάζει και έμεινε για μια στιγμή ακίνητη. Αμέσως μετά χάθηκε μέσα στο σπίτι. Ο καλικάντζαρος είδε τον κύριο Νολ πάλι που ανέπνεε βαριά διπλωμένος. Τον πλησίασε και σήκωσε την καμπαρντίνα του να ψάξει τις τσέπες του.

Την ίδια στιγμή, ένιωσε από πίσω του κάτι να τον απωθεί, χωρίς όμως να τον ακουμπά κάτι. Σαν αέρας χωρίς να φυσά. Ένιωθε το σώμα του να κινείται από μόνο του. Ήταν η δασκάλα που τον πλησίαζε αποφασιστικά έχοντας στα χέρια της ένα ραβδί φτιαγμένο από βότανα, ρίζες, χαρτάκια και καμπαρνάκια. Το κρατούσε προς τον καλικάντζαρο με σταθερό χέρι που έσταζε από τη βροχή, λέγοντας λόγια ξένα, ακαταλαβίστικα. Τα ξόρκια τα έλεγε ήρεμα, αποφασιστικά, περισσότερο στην ίδια. Ο καλικάντζαρος σύρθηκε μέχρι τον φράχτη, μη μπορώντας να κάνει αλλιώς. Στο πρόσωπό του φαινόταν η απορία και ο φόβος.

Όμως ξαφνικά στα μάτια του φάνηκε μια λάμψη και τα φρύδια μαζεύτηκαν και πάλι δείχνοντας κακία. Από τα πλαϊνά του σπιτιού, πίσω από τη δασκάλα πετάχτηκε ένας ακόμα καλικάντζαρος. Η δασκάλα δεν μπόρεσε να αντιδράσει. Την έσπρωξε δυνατά από τη μέση, ρίχνοντάς την κάτω. Το ραβδί έφυγε από τα χέρια της και προσγειώθηκε δίπλα στον κύριο Νολ.

"Τους πιάσαμε, τους έχουμε... Που είναι;", έκανε ο δεύτερος καλικάντζαρος που ήταν πιο μεγάλος από τον πρώτο. "Έλα εδώ και δείξε μου".

Το πλάσμα που ήταν στον φράχτη σηκώθηκε. "Ο ψηλός το έχει... Ο Νολ"

Ακούγοντας το όνομά του ο κύριος Νολ από το στόμα του πλάσματος επανήλθε στην πραγματικότητα. Χωρίς να κουνηθεί, με την άκρη του ματιού του, είδε τον νέο καλικάντζαρο που στεκόταν πάνω από τη δασκάλα κρατώντας της το χέρι πίσω από την πλάτη της αναγκάζοντάς τη να μένει στο έδαφος. Άκουγε πίσω του το πλάσμα να τον πλησιάζει. Μπροστά του, δίπλα στο νάνο, είδε το ραβδί της δασκάλας. Χωρίς να το

σκεφτεί το άρπαξε, σηκώθηκε όρθιος και κάνοντας ένα βήμα πίσω για να μπορεί να βλέπει και τους δύο καλικάντζαρους, τέντωσε το χέρι του κατευθύνοντας το ραβδί μια στον ένα καλικάντζαρο και μια στον άλλο.

Τα πλάσματα ξαφνιάστηκαν και έμειναν ακίνητα περιμένοντας το ξόρκι να τους χτυπήσει. Μα τίποτα δεν συνέβη. Όλα παρέμειναν ακίνητα, μόνο η βροχή συνέχιζε να πέφτει θυμίζοντας ότι ο χρόνος ακόμα κυλούσε.

"Πες τα λόγια", του φώναξε η δασκάλα, αλλά ο κύριος Νολ δεν ήξερε πια λόγια να πει. Δεν αισθανόταν τίποτα, παρά να κρατά ένα κομμάτι ξύλο στο χέρι του. Έβλεπε τα πρόσωπα των πλασμάτων να αγριεύουν. Μεμιάς έβγαλε το βαζάκι με την άγνη και έλουσε με αυτήν το ραβδί. Τα μάτια των πλασμάτων έλαμψαν. Σαν μαγεμένα άρχισαν να πλησιάζουν και τα δύο τον κύριο Νολ. Εκείνος, αποφασιστικά, βγάζοντας μια κραυγή και κάνοντας με το ραβδί έναν νοητό κύκλο γύρω από τα πλάσματα, τα σήκωσε στον αέρα. Ακούγοντας τις φωνές και τα ουρλιαχτά τους έκανε ακόμα μια κίνηση με το ραβδί πετώντας τα πάνω από το φράχτη στον κορμό ενός δέντρο. Ακούστηκαν δύο κραυγές πόνου και ύστερα τα δύο κορμιά τους που χτυπούσαν το έδαφος. Μετά τίποτα.

Ο κύριος Νολ χωρίς να αφήσει το ραβδί έσκυψε πάνω από τη δασκάλα. Ήταν καλά. Της έδωσε το ραβδί και κείνη σα να ένιωσε μια ενέργεια να διαπερνά το κορμί της σηκώθηκε πάνω, κάνοντάς του νόημα να δει καλύτερα τον νάνο. Κοίταξε γύρω της, δεν υπήρχε κανείς.

Ο νάνος που είχε χάσει τις αισθήσεις του ήταν σε άσχημα. Είχε χτυπήματα στο πρόσωπο, γρατζουνιές και μάρωτα από το δεξί του χέρι.

"Είναι χτυπημένος, έχει χάσει τις αισθήσεις του. Δεν τον έχω δει ποτέ έτσι...", είπε στη δασκάλα ο κύριος Νολ.

Η δασκάλα με έκπληξη είδε ότι ήταν ένας νάνος και όχι ένα παιδί. Κατάλαβε...

"Ένας νάνος... Είναι δικός σου Νολ... Είσαι εσύ... Δεν καταλαβαίνω, πως υπάρχει ακόμα. Είσαι τόσο μεγάλος", του είπε με απορία και λύπη ταυτόχρονα.

"Πάμε μέσα, πρέπει να τον φροντίσω... Δεν έχω δυστυχώς άλλη άγνη...". Δεν πρόλαβε να τελειώσει και άκουσε μέσα από το σπίτι ένα παράθυρο να σπάει.

Η δασκάλα γύρισε ξαφνιασμένη προς το σπίτι και έτρεξε να μπει μέσα. Ακούγανε τα χάχανα των καλικάντζαρων, πράγματα να πέφτουν. Μα δεν πρόλαβε. Σαν μπήκαν είχαν ήδη φύγει. Ο κύριος Νολ με τον νάνο στα χέρια του κοιτούσε γύρω του. Το παράθυρο στο γραφείο ήταν σπασμένο και η καρέκλα του γραφείου στο πάτωμα μαζί με βιβλίο και άλλα πράγματα. Η δασκάλα προσπαθούσε να καταλάβει τι είχαν κάνει. Ο κύριος Νολ ήξερε.

"Πήραν το βαζάκι που είχες στο γραφείο. Ήθελαν το δικό μου, και πήραν τελικά το δικό σου".

Η δασκάλα ξέσπασε σε γέλια.

"Ήταν ένα βαζάκι με κόλλα, για το ανθολόγιό μου".

Φροντίζοντας το νάνο

Η δασκάλα έστρωσε βιαστικά μπροστά από το τζάκι να ξαπλώσουν τον νάνο. Μπάλωσε το παράθυρο όπως όπως με βαριά υφάσματα που είχε στο ντουλάπι και έβαλε ξύλα στο τζάκι να ζεστάνει ο χώρος και δίπλα. Ο κύριος Νολ ακούμπησε προσεκτικά το νάνο πάνω στα στρωσίδια. Άκουγε την ανάσα του βαριά. Η άγνη είχε τελειώσει. Δεν μπορούσε να τον βοηθήσει πια. Τουλάχιστον όχι όπως έκανε μέχρι τώρα.

Το τζάκι δυνάμωσε και μαζί του άρχισε να ζεσταίνει ο χώρος.

"Θα βάλω νερό να βράσει για τσάι. Μέχρι να βράσει, θα φτιάξω μια αλοιφή για τον φίλο σου", είπε στον κύριο Νολ η δασκάλα, ενώ έβαζε νερό σε μια μεταλλική κανάτα. Δεν ξέρω αν τον βοηθήσει, είναι από τη γιαγιά μου. Άνοιξε το σημειωματάριο και ψιθύριζε λέξεις ρίχνοντας διάφορα βότανα σε ένα γουδί.

Ο κύριος Νολ ένιωθε ευγνώμων στη δασκάλα. Ένιωθε άδειος. Η σκέψη ότι ο νάνος θα μπορούσε να χαθεί τον τρέλαινε. Είχε έρθει εδώ για να τον σώσει και τώρα βρισκόταν δίπλα του αναίσθητος, και ο Νολ δεν μπορούσε να κάνει κάτι για να τον βοηθήσει.

"Εγώ φταίω. Θέλανε την άγνη. Νόμιζα ότι θα είχαμε ησυχία για περισσότερες μέρες. Δεν μπορούσα να ξέρω ότι ήταν δύο. Τους τελείωσε... Και θέλαν κι άλλη.", είπε περισσότερο στον εαυτό του.

"Τι είναι η άγνη, Νολ;", ρώτησε η δασκάλα χωρίς να τον κοιτάξει.

"Μαγική σκόνη", είπε ο Νολ λίγο απότομα. "Με αυτήν κατάφερα και κράτησα το νάνο ζωντανό. Τώρα όμως δεν έχω άλλη...".

Η δασκάλα δεν απάντησε. Ήρθε με το γουδί και προσεκτικά άλειψε το πρόσωπο του νάνου με το περιεχόμενο. Ο Νολ πρόσεξε το πρόσωπό της που αναβόσβηνε από τη μεριά του τζακιού. Του χαμογέλασε. Ένιωθε τύψεις, γιατί αισθανόταν ευτυχισμένος δίπλα στη γυναίκα αυτή. Πράγματι, αυτό που αισθανόταν ήταν τόσο έντονο, όσο και η ανησυχία για τον νάνο.

Προσπάθησε να της χαμογελάσει, αλλά εκείνη σηκώθηκε, έφερε δύο φλιτζάνια και τους έβαλε τσάι.

#

Το Πουθενά

Η δασκάλα βολεύτηκε λίγο καλύτερα. Όσο μιλούσε έπινε που και που λίγο τσάι ή έσπαγε τα πυρακτωμένα ξύλα στο τζάκι να βγάλουν ζέστη. Έξω ακόμα ψιλοέβρεχε.

Ξεκίνησε να του λέει για το χωριό, λόγια, όπως τα είχε ακούσει από τη γιαγιά της. Ότι υπήρχε κάτι ιδιαίτερο με κάποιους ανθρώπους του χωριού. Το αίμα σε κάποιους κυλούσε αλλιώς στις φλέβες. Ήταν χάρισμα, ήταν κατάρα, κανείς δεν ήξερε. Σίγουρα έπρεπε να μείνει κρυφό. Μυστικό. Σε όσους κυλούσε το αίμα αυτό, γίνονταν αλαφροϊσκιωτοι. Βλέπανε πιο μακριά, πέρα από το εδώ. Βλέπανε στο πουθενά, έτσι το είχε ονομάσει η γιαγιά της, το πουθενά.

Η ίδια η δασκάλα είχε χάσει από μικρή τους γονείς της και μεγάλωσε με τη γιαγιά της που την αγαπούσε πολύ. Αυτή της είπε τις ιστορίες για τα στοιχεία και τους αλαφροϊσκιωτους, και τις έλεγε με τέτοιο τρόπο, που την έκανε να αισθάνεται όμορφα, σαν να ήταν κάτι φυσιολογικό. Έτσι όταν εμφανίστηκε ο πήγασος στη ζωή της δεν φοβήθηκε. Χάρηκε. Σαν το είπε στη γιαγιά, εκείνη χωρίς να ξαφνιαστεί της έδωσε ένα γλυκό φιλί στο μέτωπο και χαμογελώντας της είπε να μην το πει πουθενά αλλού.

Μετά από μερικούς μήνες η γιαγιά πήγε και αυτή στο πουθενά, να βρει το δικό της χαμένο πλάσμα, έτσι της είπε. Πριν φύγει, βοήθησε τη δασκάλα να φτιάξει ένα σημειωματάριο με ξόρκια και φυλαχτά. Το φτιάξαν σε μια γλώσσα δική τους, ακαταλαβίστικη για τους άλλους.

"Αυτό είναι το σημειωματάριο που βρήκα;", την διέκοψε ο κύριος Νολ που ένιωθε όπως δεν είχε νιώσει ποτέ μέχρι τώρα. Ήταν η πρώτη φορά που άκουγε κάποιον άλλο να μιλά για τα πλάσματα σαν να ήταν κάτι υπαρκτό και φυσιολογικό.

"Ναι, αυτό είναι."

Το αγαπημένο της σημείο ήταν εκείνο που ανέφερε την ύπαρξη της βέρας. Ήταν η ελπίδα της για να έχει πάλι ένα πλάσμα. Το έδειξε στον Νολ. Ήταν μια σελίδα, πάντα με πολλά φυτά και στο κέντρο, σε έναν κύκλο, ένας κρίκος. Τον κρίκο τον κράταγαν από τη μια ένας άνθρωπος και από την άλλη ένα πλάσμα που έμοιαζε με τον πάνα.

"Τι είναι η βέρα;", ρώτησε ο Νολ δείχνοντας με το δάχτυλο τον κρίκο.

"Ενώνει τον άνθρωπο με ένα πλάσμα του πουθενά. Αν ο άνθρωπος έχει χώρο, τότε θα ενωθούν, θα παντρευτούν...", απάντησε η δασκάλα.

"Έχει χώρο;", απόρησε ο Νολ. Η δασκάλα δεν απάντησε. Ίσως και να μην ήξερε τι σημαίνει αυτό...

"Η γιαγιά μου είπε πως κανείς δεν το είδε εδώ και δεκαετίες. Χάθηκε από προσώπου γης..."

Αφού πέθανε η γιαγιά, την κηδεμονία ανέλαβε ο θείος της, ο πρόεδρος. Ήρθε από την πόλη και εγκαταστάθηκε στο χωριό. Σύντομα έγινε ο πρόεδρος, ήξερε να χειρίζεται καταστάσεις, βοήθησε και πολλούς συγχωριανούς. Όμως η δασκάλα του μίλησε μια μέρα για τον πήγασό της και έκτοτε ο θείος της άλλαξε. Φοβήθηκε. Για να την βοηθήσει, σαν μεγάλωσε, έφτιαξε το κτίριο του σχολείου από ερείπιο που ήταν. Την έκανε δασκάλα. Της άρεσε.

Ο καιρός πέρασε και η δασκάλα μεγάλωσε. Ήρθε μια εποχή που συνέβαιναν περίεργα πράγματα στο χωριό, ανεξήγητα. Ζημιές, πράγματα χανόντουσαν και κανείς δεν μπορούσε να βρει την αιτία. Έτυχε να πλησιάζουν και τα Χριστούγεννα και πολλοί λέγαν πως στο χωριό ήρθαν οι καλικάτζαροι. Και ήρθαν όντως.

Η δασκάλα δούλευε τότε στο σχολείο και άκουγε από τα παιδιά αυτές τις ιστορίες. Νόμιζε πως τις σκαρφίζονταν τα ίδια τα παιδιά, μέχρι που περίεργα πράγματα συνέβησαν και στο σχολείο. Χάθηκε το σημειωματάριό της, καρέκλες σπάζανε τα βράδια που το σχολείο ήταν άδειο. Μια μέρα, μετά το μάθημα, άκουσε πατημασιές στο πατάρι. Ανέβηκε να δει, αλλά δεν ήταν κανείς. Βρώμαγε όμως σαν σε σιάνη. Δεν βρήκε τίποτα. Μέχρι που μια μέρα, την ώρα του μαθήματος, βγήκε από το τζάκι αθόρυβα ένας καλικάντζαρος. Η δασκάλα τρομοκρατήθηκε, άρχισε να ουρλιάζει και ο καλικάντζαρος φάνηκε να τρομάζει επίσης,

χάθηκε πάλι στο τζάκι. Τα παιδιά που κοιτούσαν τη δασκάλα δεν ξέραν αν έπρεπε να τρομάξουν ή να γελάσουν. Δεν είχαν δει τίποτα. Εκείνη δεν ξαναπάτησε έκτοτε στο σχολείο. Ούτε ήθελε να ακούσει κάτι για αυτό. Για τον θείο της ήταν πολύ μεγάλο φορτίο, επέλεξε το πιο εύκολο. Να την αφήσει μόνη της και να ασχοληθεί με το χωριό.

"Έτσι ήρθα εδώ. Για να έχω την ησυχία μου. Και ας τους τρελάνει ο καλικάντζαρος. Δεν νοιάστηκαν για μένα, δεν νοιάζομαι και γω για αυτούς...". έκανε η δασκάλα και όσο τα έλεγε αυτά εκνευριζόταν.

"Τι έγινε ο πήγασός σου;", ρώτησε απαλά ο κύριος Νολ.

Η δασκάλα τον κοίταξε στα μάτια παραπονεμένα.

"Χάθηκε. Μια μέρα που ξύπνησα δεν υπήρχε. Νομίζω πως με αποχαιρέτησε σε ένα όνειρο που είδα, μα δεν είμαι και σίγουρη...". είπε και έσκυψε προς το τζάκι να φτιάξει τα ξύλα κρύβοντας τα δάκρυα. "Πήγε στο πουθενά και αυτό", είπε τόσο σιγά που ο κύριος Νολ ίσα που το άκουσε.

"Λυπάμαι για αυτό."

"Πριν φύγει η γιαγιά μου, είπαμε στο θείο μου να σου γράψει, να σου ζητήσει να έρθεις στο χωριό ως δάσκαλος. Εκείνος δεν σε ήξερε. Σε ήξερε όμως η γιαγιά μου, σε γνώρισε όταν ήσουν εδώ με τους γονείς σου. Νομίζω πως ήταν σε επαφή με τον πατέρα σου..."

"Περίεργο, ο πατέρας μου δεν μου είχε πει κάτι", είπε ο κύριος Νολ.

"Δεν ξέρω να σου πω περισσότερα για τον πατέρα σου".

#

Η Πύλη

Πήρε το σημειωματάριό στα χέρια της και έδειξε το περιεχόμενό του στο Νολ.

"Οι σελίδες αυτές περιέχουν μια ιστορία κρυφή, που θα έπρεπε να ήξερες, μα δεν στην είπε κανείς. Ο καιρός έχει φτάσει για να ανοίξει η πύλη. Ίσα που πρόλαβες να έρθεις, Νολ".

"Η πύλη;", έκανε με ειλικρινή απορία ο Νολ.

"Το χωριό μας είναι χτισμένο κοντά σε μια πύλη. Βρίσκεται στη χαράδρα, πάνω από τον καταρράκτη", είπε η δασκάλα δείχνοντας ένα κείμενο στο σημειωματάριο με μια μικρή εικόνα δίπλα. Στην εικόνα διέκρινε ο Νολ τη γέφυρα που είδε στη χαράδρα.

"Η γέφυρα...", έκανε ο Νολ.

"Μοιάζει με γέφυρα, αλλά δεν είναι. Η γιαγιά μου έλεγε πάντα ότι ενώνει το τίποτα με το πουθενά. Αλλά δεν εννοούσε από πάνω. Αλλά από κάτω..."

"Δεν είναι γέφυρα, είναι μια πύλη...", είπε σιγανά ο Νολ χαμογελώντας. "Τι εννοείς θα ανοίξει η πύλη;"

"Θα έχουμε πρόσβαση στο πουθενά. Στον κόσμο της φαντασίας, Νολ", του είπε κοιτώντας τον στα μάτια.

Ο Νολ την κοίταξε και αυτός χωρίς να μπορεί να πει κάτι. Μια πύλη, πρόσβαση στον κόσμο από όπου έρχονται τα πλάσματα. Εκεί θα μπορούσαν να ζήσουν για πάντα. Έτσι θα μπορούσε να σωθεί ο νάνος. Η δασκάλα του διέκοψε τις σκέψεις.

"Πρέπει να τα καταφέρουμε", είπε η δασκάλα.

"Τι να καταφέρουμε;", ρώτησε ο Νολ.

"Το ένα είναι να ενεργοποιήσουμε την πύλη. Αν τα καταφέρουμε το άλλο είναι να την κρατήσουμε ανοιχτή".

"Νόμιζα ότι θα ανοίξει μόνη της", έκανε ο Νολ.

Η δασκάλα τον κοίταξε ειρωνικά.

"Η ζωή δεν είναι παραμύθι, Νολ. Δυστυχώς δεν γίνονται με έναν μαγικό τρόπο όλα από μόνα τους. Πρέπει να το καταφέρουμε εμείς οι δύο".

"Εντάξει, τι πρέπει να κάνουμε;", ρώτησε ο Νολ.

"Δεν ξέρω", είπε με ειλικρίνεια η δασκάλα.

"Δεν ξέρεις;", ρώτησε ο Νολ νιώθοντας κενός.

"Όχι, δεν έχω ιδέα. Ευτυχώς όμως, τώρα πια έχω εσένα".

Ο Νολ έτρεφε την ελπίδα η δασκάλα να τον ειρωνεύεται και πάλι. Του φάνηκε όμως ανησυχητικά σοβαρή.

"Νολ, έχεις καταφέρει ήδη πολύ περισσότερα από ότι θα μπορούσα να φανταστώ. Ο νάνος είναι ακόμα μαζί σου και είσαι τώρα... πόσο; 50 χρονών;"

"45", απάντησε ο Νολ λιγάκι ενοχλημένος.

"Το ίδιο είναι. Εγώ τον πήγασο τον έχασα στα 13 μου. Το ότι ανακάλυψες την άγνη, όπως την λες, δείχνει ότι έχεις την ικανότητα να τα καταφέρεις", είπε η δασκάλα. Ο κύριος Νολ αισθάνθηκε πιο αισιόδοξος. Όντως τα είχε καταφέρει όλα αυτά, μα τα κατάφερε και στο διάστημα πολλών χρόνων. Τώρα έπρεπε να τα καταφέρει μέσα σε μέρες...

"Πόσο χρόνο έχουμε;", ρώτησε με εφορία τη δασκάλα.

"Έτσι σε θέλω. Όπως βλέπεις έξω, ο καιρός έχει χαλάσει. Αν αύριο είναι χειρότερα τότε μέχρι αύριο το βράδυ, ίσως και νωρίτερα". Η δασκάλα έστρεψε το βλέμμα της από τον κύριο Νολ για να μην δει την έκπληξή του. Ο κύριος Νολ την κοίταζε έκπληκτος.

#

Ο νάνος συνέρχεται

Ήταν πια νύχτα και η δασκάλα πρότεινε να ξεκουραστούν. Πρόσθεσε μερικά ξόρκια ακόμα στο παράθυρο, τονίζοντας ότι δεν θα τολμήσουν να πλησιάσουν. Ο κύριος Νολ ξάπλωσε δίπλα στο τζάκι έχοντας στην αγκαλιά του τον νάνο και η δασκάλα λίγο πιο κει. Ο ύπνος ήρθε δύσκολα. Στο μυαλό του εμφανιζόταν η γέφυρα με κάθε λεπτομέρεια και μαζί με αυτήν κομμάτια από ιστορίες και παραμύθια που θα μπορούσαν να ταιριάζουν στο πρόβλημά τους. Η δίνη μεγάλωνε, μέχρι που τον ρούφηξε στο σκοτάδι.

Την επόμενη μέρα, σαν ξύπνησε ο κύριος Νολ είδε πως το χρώμα του νάνου ήταν καλύτερο και η αναπνοή του ήταν σταθερή. Αισθάνθηκε καλύτερα. Με ένα σκούνημα ξύπνησε τη δασκάλα. Της είπε πως έπρεπε να πάει στο σχολείο γιατί ο Γιώργης θα ήταν εκεί από νωρίς και ο καιρός δεν αφήνει περιθώρια να τον αφήσει να περιμένει έξω.

Εκείνη την ώρα ο νάνος κουνήθηκε.

"Νολ", είπε με χαμηλή φωνή. "Νολ, που είσαι;"

"Εδώ είμαι", είπε ο Νολ και έσκυψε δίπλα στο νάνο. "Πως αισθάνεσαι; Είσαι καλά;"

"Νομίζω ναι. Αλλά αισθάνομαι πολύ κουρασμένος. Τι συνέβη; Τι έγινε;", έκανε ο νάνος προσπαθώντας να πιάσει τον σβέρκο του".

"Τι είναι το τελευταίο που θυμάσαι;", είπε ο Νολ ήσυχα, ωστόσο μέσα σου αισθανόταν ταραγμένος γιατί ήξερε πως κάτι κακό του κάνανε τα πλάσματα.

Ο νάνος χρειάστηκε λίγο χρόνο να καταλάβει που βρίσκεται. Ύστερα είδε την δασκάλα που τον κοιτούσε πιο πίσω και τρόμαξε. Έκανε νόημα στον Νολ φοβισμένος.

"Μη φοβάσαι. Γνωρίζει. Σε βλέπει. Είναι σαν και μένα. Την εμπιστεύομαι."

"Με βλέπει;", έκανε με απορία ο νάνος.

"Ναι, είχε και η δασκάλα ένα πλάσμα μικρή", είπε ο Νολ, αλλά δεν το συνέχισε. Προτίμησε να αλλάξει θέμα. "Πες μου τι είναι το τελευταίο που θυμάσαι;"

"Ε... νομίζω ένα χτύπημα, ναι, ένα χτύπημα στο σβέρκο. Να εδώ", έκανε να δείξει με το χέρι, αλλά στρίβοντας το κεφάλι πόνεσε πολύ.

Ο Νολ του έκανε νόημα πως κατάλαβε.

"Τι έγινε; Τι έχει το πρόσωπό σου; Ποιος με χτύπησε;"

"Υπάρχουν και άλλα πλάσματα πέρα από σένα στο χωριό. Και άλλα, που δεν είναι πολύ καλά. Πρέπει να προσέχουμε. Εδώ, στη δασκάλα θα είσαι ασφαλής.", Είπε στο νάνο κοιτώντας τη δασκάλα. Εκείνη του έκανε νόημα πως θα ήταν όντως ασφαλής.

"Νολ, νιώθω πολύ κουρασμένος, θέλω να κοιμηθώ...", είπε ο νάνος με μισόκλειστα μάτια.

"Κοιμήσου, ξεκουράσου", απάντησε ο Νολ. Ο νάνος ακούμπησε απαλά το χέρι του στο γόνατο του Νολ, και με τις τελευταίες του δυνάμεις είπε...

"Νολ, τι απέγινε το πλάσμα της;", είπε αδύναμα ο νάνος και τα μάτια του κλείσανε. Το χέρι του έπεσε απαλά στα στρωσίδια. Αποκοιμήθηκε.

Ο κύριος Νολ ένιωσε έναν κόμπο στο λαιμό. Τύλιξε καλά το νάνο να μείνει ζεστός και κοίταξε τη δασκάλα. Εκείνη γύρισε το πρόσωπό της απότομα, αλλά φάνηκε να αστράφτει μια σταγόνα στο μάγουλό της.

#

Ο Θύμιος τα 'χει χαμένα

Ο κύριος Νολ βγήκε έξω και κίνησε προς το χωριό. Ακόμα ψιλοέβρεχε και είχε σηκώσει αέρα. Πίσω από τη χαράδρα ο ουρανός ήταν μαύρος. Σήκωσε το γιαντάκι της καμπαρντίνας να κόβει το κρύο και προχώρησε στο μονοπάτι με γρήγορο βηματισμό, για να μην τον περιμένει ο Γιώργης έξω.

Τον πονούσε ακόμα το σώμα του από τη χθεσινή πάλη. Υπήρχαν λοιπόν δύο πλάσματα. Δύο καλικάντζαροι όπως του ονόμασε η δασκάλα. Το πρόσωπό της ήρθε στο μυαλό του. Δεν χαμογελούσε όπως την φανταζόταν, όμως ένιωσε όμορφα και οικία. Του ενέπνεε μια στοργή, κάτι που είχε πολύ καιρό να νιώσει.

Μήπως ήταν τελικά η σύντροφος που δεν βρήκε ποτέ μέχρι τώρα; Την φαντάστηκε να είναι γυναίκα του και να φροντίζει το γιο τους. Του άρεσε η σκέψη αυτή. Ένιωσε ανάγκη να την ξαναδεί. Να την ξαναδεί να μιλά και να μισοφαίνεται το στραβό δόντι. Να κάτσουνε πάλι δίπλα στο τζάκι και να μιλάνε για μια πραγματικότητα που μόνο αυτοί γνωρίζουν.

Έφτασε στο χωριό με το όμορφο αυτό αίσθημα. Πολύ γρήγορα όμως χάθηκε από τις φωνές που ακουγόντουσαν στην πλατεία. Μπορούσε ήδη να διακρίνει τη φωνή του Θύμιου και σαν πλησίασε περισσότερο ξεχώρισε τον καφετζή να λογομαχεί με τον Θύμιο δίπλα στον πλάτανο.

"Μη φοβάστε! Τα καταφέραμε!" φώναζε ο Θύμιος αγνοώντας τον καφετζή που προσπαθούσε να τον συμμαζέψει. "Όλα θα πάνε καλά από εδώ και πέρα".

"Σώπασε Θύμιο, έχεις γίνει ρεζίλι πια" του έλεγε προσπαθώντας να κρατήσει την υπομονή του.

Μαζί με τον δάσκαλο άρχισαν να μαζεύονται διάφοροι κάτοικοι που ίσως να ξύπνησαν από τις φωνές του Θύμιου. Ο κύριος Νολ πρόσεξε τον Γιώργη να τρέχει να προλάβει να πάει στο σχολείο. Τον είδε και σταμάτησε να τρέχει. Τουλάχιστον δεν θα χρειαζόταν να ανησυχεί πια για τον Γιώργη. Μόλις ο Θύμιος είδε τον κύριο Νολ αγρίεψε.

"Νάτος ο συνεργός! Αυτός τον βοηθάει" έκραξε ξαφνικά δείχνοντας τον δάσκαλο. Κάποιοι κοίταξαν με περιέργεια τον κύριο Νολ, άλλοι χαμογελάγανε.

"Τι έγινε κυρ Θύμιο; Τι τρέχει;", τον ρώτησε ο κύριος Νολ κοιτώντας μια τον Θύμιο και μια τον καφετζή. Ο Θύμιος όμως είχε αγριέψει, δεν ήταν όπως πριν. Έδωσε μια σπρωξιά στον καφετζή και πήρε απόσταση.

"Ήρθες εδώ επειδή σε φώναξε ο προδότης. Προδότης και συ" φώναξε ο Θύμιος και σάλια πεταγόντουσαν από το στόμα του. Μια βροντή ακούστηκε πίσω από τους ορεινούς όγκους. "Αλλά πάνε τα σχέδιά σας! Σας βρήκα εγώ!".

Ο κύριος Νολ ένιωσε ότι κάτι δεν πήγαινε καλά. Οι χωριανοί πάντως φαινόταν να το διασκεδάζουν. Φαίνεται πως δεν ήταν η πρώτη του φορά που έκανε μια τέτοια παράσταση στην πλατεία. Όμως δεν του θύμιζε τον Θύμιο που είχε γνωρίσει απέξω από την πλατεία. Κάτι σκοτεινό είχαν τα μάτια του. Δεν ήταν πια στρογγυλά και ανοιχτά. Ο Θύμιος γύρισε προς τους χωριανούς.

"Μια νέα εποχή ξεκινάει, μια ελεύθερη εποχή! Χωρίς να μας λένε τι είναι το σωστό και τι λάθος" έκανε και έδειξε για μια ακόμα φορά τον κύριο Νολ.

Η υπομονή του καφετζή έδειχνε να έχει τελειώσει. Φαίνεται δεν του άρεσε η παράσταση του Θύμιου. Εν απουσία του προέδρου ένιωθε πως αυτός έπρεπε να βάλει τάξη. Πήγε πίσω από το Θύμιο και έκανε να τον πιάσει από τους ώμους μπας και καταφέρει να τον σταματήσει, όμως πριν καν τον ακουμπήσει ένιωσε ένα τράβηγμα προς τα πίσω και αμέσως βρέθηκε πεσμένος στο έδαφος. Από το πρόσωπό του καφετζή ο κύριος Νολ είδε πως δεν κατάλαβε τι του συνέβη. Και ο κόσμος γύρω απορούσε. Μόνο ο κύριος Νολ είχε δει το ένα από τα δύο πλάσματα να κατεβαίνει

γρήγορα από τον πλάτανο και να προστατεύει τον Θύμιο από τον καφετζή. Κατάλαβε πως η κατάσταση ήταν εκτός ελέγχου.

Ξαφνικά, μια αστραπή έπεσε κάπου κοντά και μπουμπούνισε πολύ δυνατά. Η βροχή άρχισε να πέφτει δυνατά. Ο Θύμιος που φάνηκε να μην τρομάζει συνέχιζε να αγορεύει αγριεμένος στην πλατεία. Ο κόσμος άρχισε να διαλύεται, κάποιοι μείναν κάτω από υπόστεγα. Ο καφετζής σύρθηκε μέχρι τον κορμό του πλατάνου, ένιωθε να τον σουβλίζει η μέση του. Ο κύριος Νολ ένιωθε σα χαμένος. Σταγόνες άρχισαν να πέφτουν από το λεπτό μουστάκι του. Γύρισε προς τον καφετζή.

"Ο πρόεδρος;" τον ρώτησε φωνάζοντας σχεδόν.

Ο καφετζής κάνοντας μια γκριμάτσα σήκωσε τους ώμους του δηλώνοντας την άγνοιά του.

#

Η μάχη του Θύμιου

Ο κύριος Νολ κοίταξε γύρω του. Οι κάτοικοι είχαν όλοι εξαφανιστεί στα σπίτια τους. Στην πλατεία ο Θύμιος φώναζε ακόμα, ο καφετζής βογκούσε στον κορμό του πλατάνου. Κοίταξε πάνω στον πλάτανο. Το δέντρο ήταν τεράστιο, του ήταν αδύνατο να βρει το πλάσμα με τη βροχή να πέφτει στα μάτια του. Ήθελε να ξέρει αν είναι και τα δύο εδώ ή μόνο το ένα. Θα ήθελε να μην χρειάζεται να ανησυχεί για τον νάνο και τη δασκάλα. Από ότι φαίνεται όμως δεν είχε αυτήν την πολυτέλεια.

Πήγε προς τον καφετζή και τον σήκωσε στηρίζοντάς τον από τον ώμο. Προχώρησαν μαζί μες τη βροχή προς το καφενείο. Ξαφνικά, ο κύριος Νολ ένιωσε ένα κάψιμο στο δεξί του αυτί και αμέσως μετά ένα χτύπημα στο ώμο του. Γύρισε και είδε τον Θύμιο με την μαγκούρα. Τα μάτια του ήταν αλλοπρόσαλλα. Του θύμισαν τα μάτια των πλασμάτων. Σήκωσε το ένα του χέρι να καθησυχάσει τον Θύμιο ενώ με το άλλο έσπρωχνε την πλάτη του καφετζή να προχωρήσει προς τον καφενέ.

"Βρες τον πρόεδρο", φώναξε στον καφετζή δυνατά, χωρίς να ξέρει αν τον άκουσε. Η προσοχή του κύριου Νολ ήταν στο Θύμιο που τελικά ήταν πιο επικίνδυνος από ότι φαινόταν.

"Δεν θα τον βρει!", έκανε ο Θύμιος γελώντας χαιρέκακα.

"Τι έκανες Θύμιο;", τον ρώτησε ο κύριος Νολ κοιτώντας τα αίματα από το αυτί του στο χέρι του.

Η βροχή ξέπλυνε γρήγορα το χέρι του κύριου Νολ. Ο Θύμιος έμεινε να κοιτάει τις αποχρώσεις του κόκκινου καθώς χανόταν στις πέτρινες πλάκες της πλατείας. Η φωνή του ακούστηκε ήρεμη μέσα στη βροχή.

"Τι έκανα;", είπε αργά κοιτώντας ακόμα προς τα κάτω. Ο κύριος Νολ πήγε να πλησιάσει τον Θύμιο, να τον ακουμπήσει στον ώμο για να του δείξει συμπόνια, μα άκουσε πάνω στον πλάτανο ένα μούγκρισμα. Έκανε πίσω.

Ακούγοντας το μούγκρισμα ο Θύμιος άλλαξε. Σήκωσε το κεφάλι και το δέρμα ανάμεσα στα μάτια μαζεύτηκε. Τα μάτια του είχαν πάλι αγριέψει.

"Είναι δικός μου πια".

#

Χορεύοντας στην πλατεία

Ο Θύμιος όρμησε προς τον κύριο Νολ. Η κίνησή του δεν ήταν γρήγορη και ο κύριος Νολ πρόλαβε να αμυνθεί. Πιαστήκαν με τα χέρια και τα δύο τους σώματα ακουμπούσαν το ένα στο άλλο. Ο δάσκαλος δεν δυσκολευόταν να συγκρατήσει τον Θύμιο. Ήταν αδύναμος. Όμως τα γεγονότα που συνέβησαν μέχρι τώρα των είδαν αποδυναμώσει και η βροχή των είχαν εξασθενήσει και αυτόν. Παρόλο που δεν το έβλεπε, ήξερε πως το πλάσμα παρακολουθούσε την κάθε του κίνηση. Έμεινε, έτσι ελπίζοντας ο Θύμιος να πάρει την πρωτοβουλία

Αν δεν γινόταν χαλασμός, θα νόμιζε κάποιος πως χόρευαν μέσα στη βροχή, κάτω από τον πλάτανο.

"Ο άρχοντας στο χωριό είμαι τώρα εγώ!", είπε ο Θύμιος κοντά στο αυτί του κύριου Νολ.

Ένωσε την ανάσα του Θύμιου ζεστή, γεμάτη παράπονο, όπως ένα μικρό παιδί όταν δεν συμβαίνει αυτό που θέλει. Ο Θύμιος ήταν θύμα της μοίρας του, σκέφτηκε ο κύριος Νολ. Φαίνεται δεν μπορούσε να ελέγξει τον ίδιο του τον εαυτό, ή πιο σωστά του δύο του εαυτούς. Ναι, αυτό ήταν. Έτσι έβγαζαν νόημα και τα δύο πλάσματα. Το κάθε ένα για μια πλευρά του Θύμιου. Μια καλή και μια κακή. Το κακό πλάσμα ήταν αυτό που βρισκόταν λίγο πιο πάνω από το κεφάλι του. Το άλλο που ήταν; Να ήταν μαζί με τον πρόεδρο; Έπρεπε να μάθει.

"Ναι Θύμιο, είσαι πια ο άρχοντας στο χωριό. Κέρδισες", είπε στο Θύμιο, χαλαρώνοντας λίγο τη λαβή του για να δει πως θα αντιδράσει.

Ο Θύμιος, που έτσι και αλλιώς ήταν στα όριά του, χαλάρωσε και αυτός.

"Εσύ... δάσκαλε... εσύ Νολ... φέρε μου το κλειδί. Είναι δικό μου". Πάνω από τον Θύμιο, στο παχύ κλαδί του πλατάνου, ο κύριος Νολ έβλεπε τη σκοτεινή φιγούρα του πλάσματος να κινείται.

Έβγαλε από τη μουσκεμένη καμπαρντίνα του το μεταλλικό κλειδί και έκανε να το δώσει τον Θύμιο. Το κλειδί βράχηκε από την έντονη βροχή και το σκούρο μεταλλικό του χρώμα άλλαξε και έγινε ασημένιο. Φάνηκε σα να έβγαине ένα αχνό φως από μέσα του. Ο κύριος Νολ ένωσε στο χέρι που κρατούσε το κλειδί μια ζεστασιά, μια θαλπωρή. Και ο Θύμιος κοιτούσε το κλειδί σαν παιδάκι, με τα μάτια ανοιχτά.

"Ωρίμασε και αυτό" είπε και του άρπαξε το κλειδί από τα χέρια. Πριν προλάβει να κάνει κάτι ο κύριος Νολ, ένωσε να γλιστράει ο Θύμιος από τα χέρια του και γοργά να κατευθύνεται προς το δρόμο για το σχολείο. Με ένα σάλτο, το πλάσμα που ήταν πάνω στον πλάτανο πήδηξε και βρέθηκε να ακολουθεί τον Θύμιο. Ο κύριος Νολ μάζεψε τις δυνάμεις του να τους προλάβει.

Όμως, εκείνη τη στιγμή φάνηκαν να φτάνουν στην πλατεία η δασκάλα με τον νάνο. Ο νάνος κρατούσε μια μικρή κόκκινη ομπρέλα, και ήταν τυλιγμένος με κάποια ρούχα που πρέπει να ανήκε στη δασκάλα. Εκείνη έκανε μια γκριμάτσα βάζοντας το χέρι πάνω από τα μάτια για να δει καλύτερα μέσα στη βροχή. Είχε προλάβει να δει τον Θύμιο με το πλάσμα να φεύγουν από την πλατεία. Ο Νολ έτρεξε προς του δύο φίλους του.

"Τι κάνετε εδώ;", του φώναξε από μακριά.

"Που πάει ο Θύμιος; Τι κάνει ο καλικάντζαρος μαζί του; Τι συμβαίνει" είπε η δασκάλα. Πρόσεξε ότι ο όμως του Νολ ήταν πιτσιλισμένος από αίματα. Το ίδιο πρόσεξε και ο νάνος.

"Νολ, είσαι καλά;", είπε ο νάνος ανήσυχα.

Ο Νολ χαμογέλασε στραβά. "Ναι, μια χαρά είμαι. Δεν έπρεπε να έρθετε εδώ πέρα. Είσαι ακόμα πολύ αδύναμος".

"Και εσύ Νολ, φαίνεσαι πολύ αδύναμος", του είπε πιάνοντάς του το παντελόνι.

Ο Νολ έσκυψε και τον αγκάλιασε και τους εξήγησε πως έχει η κατάσταση με τον Θύμιο, το πλάσμα. Από μακριά ακούσανε τον καφετζή να τους φωνάζει.

"Δάσκαλε, ο πρόεδρος έχει εξαφανιστεί, δεν υπάρχει πουθενά. Δάσκαλε, είσαι καλά;", έκανε καθώς έβλεπε το Νολ γονατιστό μέσα στη βροχή. Ο κύριος Νολ σηκώθηκε και είδε τον καφετζή να πλησιάζει. Ο νάνος πήγε πίσω από τον Νολ, παρόλο που ήξερε πως ο καφετζής δεν μπορεί να τον δει. Τα μάτια του ήταν ορθάνοιχτα βλέποντας τη δασκάλα να στέκεται και αυτή μέσα στη βροχή.

"Γεια σου", είπε αυστηρά η δασκάλα.

"Χαίρομαι που σε βλέπω", είπε ο καφετζής κάπως απολογιστικά. Έχει χαθεί ο πατέρας σου.

"Ο πρόεδρος", είπε αυστηρά η δασκάλα. Ο κύριος Νολ παρακολουθούσε τη σύντομη άβολη συζήτηση.

"Τον έχει ο Θύμιος. Πρέπει να τον έχει στη καλύβα του", είπε ο Νολ. "... ή τώρα πια στο σχολείο" συμπλήρωσε.

"Ο Θύμιος; Τον πρόεδρο;" έκανε με απορία ο καφετζής.

"Δεν έχουμε χρόνο να σου εξηγήσουμε, έτσι και αλλιώς δεν θα καταλάβεις" έκανε η δασκάλα και τράβηξε τον Νολ ξεκινώντας για το σχολείο. Ο Νολ ξαφνιασμένος ακολούθησε τη δασκάλα μαζί με το νάνο.

Ο χαμός

Είχαν αφήσει την πλατεία του χωριού πίσω τους και περνούσαν το γεφυράκι. Η δασκάλα προχωρούσε μπροστά με αποφασιστικότητα. Ο Νολ και ο νάνος ακολουθούσαν χέρι χέρι. Ο Νολ αισθανόταν πλέον μια αισιοδοξία. Έχοντας τον νάνο δίπλα του μπορούσε να σκεφτεί πιο καθαρά. Ο αέρας και η βροχή δεν τον εμπόδιζαν πια, τα αισθανόταν σα συμμάχους. Είδε τη δασκάλα μπροστά να προχωρά αποφασιστικά μέσα στη βροχή και τη θαύμασε. Όμως που πήγαιναν οι τρεις τους; Κοίταξε τους σκοτεινούς όγκους πάνω από τη χαράδρα. Ερχόταν γερή καταιγίδα. Έπρεπε να ενεργοποιήσουν την πύλη, και δεν είχαν ιδέα το πως.

Είχαν φτάσει πια στο προαύλιο του σχολείου. Από τη μια το σχολείο από την άλλη η καλύβα του Θύμιου. Προχώρησαν προς την καλύβα. Φαινόταν άδεια. Ο Νολ έσκυψε για να μπει μέσα. Ο νάνος όχι. Η δασκάλα έμεινε στην πόρτα κρατώντας τη μύτη της. Η μυρωδιά που ανάβλυζε από το εσωτερικό ήταν πολύ έντονη.

Η καλύβα ήταν σαν δύο δωμάτια χωρίς όμως να τα χωρίζει κάτι. Η μια σχετικά καθαρή και τακτοποιημένη, η άλλη πλευρά σκοτεινή και βρώμικη. Και οι δύο πλευρές είχαν ένα ντιβάνι. Ο κόσμος του Θύμιου ήταν διπλός, σκέφτηκε ο Νολ. Όπως και τα πλάσματά του.

"Δεν είναι κανείς εδώ, θα πήγαν στο σχολείο", είπε ο Νολ. Ο νάνος δεν ήθελε να ακούσει περισσότερα. Αισθανόταν άσχημα εδώ μέσα. Απέναντι από το δρόμο το σχολείο φάνταζε και αυτό έρημο.

Πλησιάσανε προσεκτικά. Ο Νολ κοίταξε από το παράθυρο στην αίθουσα με το τζάκι. Τρόμαξε με αυτό που είδε.

Πίσω από το τζάμι είδε τον Θύμιο να στέκεται μπροστά από τον πρόεδρο. Ο πρόεδρος δεμένος μπροστά από το τζάκι στην καρέκλα της έδρας. Κάτι έλεγε στον πρόεδρο, αλλά δεν μπορούσε να καταλάβει τι. Τα δύο πλάσματα δεξιά και αριστερά από τον πρόεδρο φαινόταν να το διασκεδάζουν τσιμπώντας τον. Ο πρόεδρος ήταν σε άθλια κατάσταση. Τα μάτια ορθάνοιχτα κοίταζε το Θύμιο, αλλά ο Νολ δεν πίστευε ότι τον άκουγε. Αυτά που ζούσε θα πρέπει να τον είχαν σοκάρει.

"Πρέπει να τον βγάλουμε από εκεί. Πρέπει να τον σώσουμε", είπε γυρίζοντας προς το νάνο και τη δασκάλα. Οι δυο τους συμφώνησαν.

Μέσα στο σχολείο ο Θύμιος είχε τον πρόεδρο επιτέλους του χεριού του.

"Τώρα δε σου αρέσει, ε; Μου πήρες το σπίτι και τα παιδιά μου δεν έχουν στέγη να κοιμηθούν. Τέλος σε αυτά που ήξερες. Τώρα αποφασίζω εγώ εδώ. Τέλος ο Θύμιος που ξέρατε", έλεγε ο Θύμιος χωρίς ανάσα, μέσα σαν σε ένα παραλήρημα. Ο πρόεδρος δεν μιλούσε. Έκλεινε τα μάτια με μεγάλες παύσεις σαν να προσπαθούσε να αγνοήσει τα τσιμπήματα από τα πλάσματα. Σα να μην ήθελε να δεχτεί τι συμβαίνει.

Ξαφνικά, η πόρτα του σχολείου άνοιξε. Ο Θύμιος, είχε ξεχάσει να την κλειδώσει. Ο κύριος Νολ και η Δασκάλα με το ραβδί της στο χέρι μπήκαν φουριόζοι μέσα, μουσκεμένοι από τη βροχή. Ο αέρας χτύπαγε την πόρτα.

"Αυτό το παιχνίδι τελείωσε Θύμιο, το παραέκανες", φώναξε ο κύριος Νολ με αυτοπεποίθηση. Η δασκάλα δίπλα του, με τα ξόρκια της του έδινε κουράγιο. Ίσως το σχέδιό τους να έπιανε. Ο Θύμιος γύρισε ξαφνιασμένος και τους είδε άφωνος. Ο μόνος που φάνηκε να ζωντανεύει ήταν ο πρόεδρος.

"Δάσκαλε, πρόσεξε, υπάρχουν φαντάσματα, που τον υπακούν!", είπε με δύναμη που δεν θα περίμενε κανείς βλέποντας την κατάστασή του. Ύστερα, το βλέμμα του προέδρου έπεσε πάνω στη δασκάλα.

"Εσύ...", είπε πιο αδύναμα.

Η δασκάλα, χωρίς να δώσει σημασία στον πρόεδρο έβγαλε μια πολεμική κραυγή και τεντώνοντας το χέρι με το ραβδί της προς τον έναν καλικάντζαρο, τον τίναξε πάνω στον τοίχο αφήνοντάς τον αναίσθητο. Ο κύριος Νολ πλησίασε απειλητικά τον Θύμιο, που κρατούσε το μεγάλο κλειδί του σχολείο σαν όπλο.

Ο άλλο καλικάντζαρος έδειξε στη δασκάλα τα δόντια του και πήγε προσεκτικά προς το μέρος της. Ήταν άτυχη, γιατί με τον αιφνιδιασμό της πέτυχε τον πιο ήρεμο καλικάντζαρο.

Την ίδια στιγμή, μέσα από τις λουλουδένιες τρύπες της μεταλλικού σχάρας του τζακιού, φάνηκαν τα δάχτυλα του νάνου. Όσο πιο αθόρυβα μπορούσε σήκωσε τη σχάρα και βρήκε έξω. Εκείνη τη στιγμή ο καλικάντζαρος ορμούσε στη δασκάλα που πρόλαβε και απέφυγε την επίθεσή του. Ο Νολ έκανε άτσαλες κινήσεις προσπαθώντας να πάρει το κλειδί από τον Θύμιο. Κανείς πέρα από τη δασκάλα και τον Νολ δεν είχαν δει το νάνο. Έτσι βρήκε την ευκαιρία να ελευθερώσει τον πρόεδρο. Τα δεσμά του ήταν σφιχτά. Χρειαζόταν χρόνο.

Η δασκάλα βλέποντας πως ο νάνος δυσκολευόταν προσπάθησε να κερδίσει χρόνο υποχωρώντας, για να βγάλει αν μπορούσε τον καλικάντζαρο έξω από την αίθουσα. Δεν πρόσεξε όμως και σκόνταψε σε ένα από τα θρανία. Ο καλικάντζαρος δεν έχασε χρόνο, της επιτέθηκε χτυπώντας το χέρι με το ραβδί, και έπειτα σπρώχνοντας τη δασκάλα πέρα. Το ραβδί έπεσε πίσω στη σκάλα. Η δασκάλα έμεινε πεσμένη να πιάνει το πονεμένο χέρι της.

Στο μεταξύ, ο νάνος είχε καταφέρει να ελευθερώσει τον πρόεδρο. Εκείνος επιτέθηκε στον Θύμιο που του είχε γυρισμένη την πλάτη. Τον χτύπησε άγρια και ο Θύμιος έπεσε με μιας στο πάτωμα. Ο κύριος Νολ σοκαρίστηκε από τη βία που χρησιμοποίησε ο πρόεδρος. Ίσως όμως και αυτός στη θέση του να αντιδρούσε έτσι. Από δίπλα ακούστηκε μια τσιριχτή κραυγή. Ήταν το πλάσμα που είχε δει το Θύμιο να πέφτει. Άρπαξε το κλειδί από το πάτωμα και επιτέθηκε με αυτό τον πρόεδρο. Την τελευταία στιγμή ο κύριος Νολ άρπαξε το κλειδί ενώ αυτό κατέβαινε με φόρα προς το κεφάλι του προέδρου. Ο πρόεδρος χωρίς να έχει καταλάβει κάτι χτύπησε ξανά τον Θύμιο αφήνοντάς τον αναίσθητο.

Τότε το κλειδί που κρατούσε το πλάσμα και ο κύριος Νολ έβγαλε σαν αστραπή μια λάμψη τυφλώνοντας όλους για μια στιγμή. Ο πρόεδρος που συνήλθε πρώτος έτρεξε προς την έξοδο και χάθηκε στη βροχή. Ο κύριος Νολ, έχοντας πέσει κάτω αφού είδε τον πρόεδρο να χάνεται στη βροχή είδε το πλάσμα που ήταν αναίσθητο στον τοίχο να χάνεται. Το άλλο πλάσμα ήταν δίπλα στον κύριο Νολ, ήρεμο, και κρατούσε ακόμα το

κλειδί. Βλέποντάς το ο κύριος Νολ τινάχτηκε τρομάζοντας. Ύστερα γύρισε μπερδεμένος προς τον Θύμιο. Κάτι δεν πήγαινε καλά. Ο νάνος που όλη αυτήν την ώρα κοιτούσε τρομαγμένος, πήρε το θάρρος και πλησίασε τον Νολ που είχε βάλει το χέρι του στο λαιμό του Θύμιου προσπαθώντας να νιώσει κάποια ένδειξη ζωής. Εις μάτην. Ο Θύμιος είχε χαθεί.

"Τον χάσαμε", είπε μόνο ο Νολ λυπημένα πιάνοντας το χέρι του νάνου. Η δασκάλα είχε συνέλθει και στεκόταν όρθια στην είσοδο της αίθουσας απορώντας με αυτό που έβλεπε.

Ο καλικάντζαρος, ήρεμα και αθόρυβα, πλησίασε το Νολ και το νάνο και έπιασε τα χέρια τους δημιουργώντας έναν κύκλο, όπου στο κέντρο ήταν το άψυχο σώμα του Θύμιου.

#

Μαζεύοντας τα κομμάτια

Η δασκάλα πλησίασε και είδε τον Θύμιο.

"Πήγε στο πουθενά και αυτός. Παρέα με τον καλικάντζαρο", είπε στο Νολ δείχνοντας με τα μάτια της τον άλλο δίπλα της. Ζητούσε μια εξήγηση.

"Είναι μαζί μου τώρα", είπε ήρεμα ο Νολ.

"Κάποιοι χάνουν τα πλάσματά τους για πάντα, ενώ άλλοι αποκτούν και δεύτερο", είπε με παιδική φωνή η δασκάλα χαμογελώντας. Σήκωσε το κλειδί από το πάτωμα και το έδειξε στο Νολ.

"Μάλλον βρήκαμε τη βέρα", είπε πάλι με ικανοποίηση.

Φαίνεται η βέρα δεν ήταν ένας μύθος, αλλά μια πραγματικότητα. Τσως ο πατέρας του Θύμιου ή κάποιος άλλος να έλιωσε τη βέρα και να δημιούργησε με το μέταλλο αυτό το κλειδί του σχολείου. Η βέρα ήταν τώρα το κλειδί.

Ο Νολ κοίταζε μια το νάνο και μια τον καλικάντζαρο. Δεν ήξερε πως έγινε αλλά ένιωθε όμορφα έχοντας δύο πλάσματα. Τα ένιωθε και τα δύο ένα μέρος του εαυτού του. Το νάνο όπως τον ήξερε και τον

καλικάντζαρο σαν ένα άτακτο παιδί που κάνει σκανταλιές στα όρια του κακού.

Δεν ένιωθε φόβο για αυτόν πια. Αλλά δεν τον ένιωθε και οικείο. Ο καλικάντζαρος σήκωσε το βλέμμα του και κοίταξε τον Νολ. Τα μάτια του έδειχναν κουρασμένα. Τα απειλητικά κίτρινα μάτια είχαν χαθεί πια.

"Παίζουμε;", είπε με την κομμένη φωνή το πλάσμα στο νάνο δείχνοντας τα κίτρινα δόντια του στην προσπάθεια του να χαμογελάσει.

Ο νάνος έκατσε πιο κοντά του και πιάνοντας του τις παλάμες άρχισε να του εξηγεί ένα παιχνίδι. Σύντομα είχαν ξεχάσει και οι δύο τι είχε συμβεί πιο πριν. Για τον Νολ και τη δασκάλα κάτι τέτοιο δεν ήταν το ίδιο εύκολο.

"Νολ...", έκανε η δασκάλα "ότι είναι να κάνουμε, πρέπει να το κάνουμε σύντομα. Ο καιρός χαλάει ολοένα, αυτό σημαίνει ότι σύντομα θα ανοίξει η πύλη."

"Δεν μπορούμε να αφήσουμε τον Θύμιο έτσι. Θα τον πάω στην καλύβα του. Εσύ ειδοποίησε τον καφετζή και θα έρθω να σε βρω. Πρέπει να βρούμε και τον πρόεδρο, να δούμε πως είναι".

Η δασκάλα έκανε έναν μορφασμό σαν άκουσε για τον πρόεδρο. "Δεν έχουμε χρόνο για όλα αυτά. Τον σώσαμε, δεν τον σώσαμε; Και πολύ του είναι", απάντησε αυστηρά. "Θα πάω στον καφετζή, θα του πω τι συνέβη και θα έρθω όσο πιο γρήγορα μπορώ. Έχουμε μια πύλη να ανοίξουμε".

Ο Νολ ήξερε ότι η δασκάλα είχε δίκιο. Έπρεπε το συντομότερο δυνατό να πάνε στην πύλη. Κάθε λεπτό είχε σημασία. Ενώ ο Νολ σήκωνε τον Θύμιο για να τον πάει στην καλύβα, η δασκάλα βρήκε το ραβδί της. Βγαίνοντας στη βροχή φώναξε "Θα τα πούμε σε λίγο πάλι εδώ" και έτρεξε με το χέρι της στο πρόσωπο κατά το χωριό.

Τα δύο πλάσματα του Νολ καθόντουσαν στο πάτωμα στην γωνία της αίθουσας και παίζανε σα δύο παιδιά.

"Έρχομαι..." τους είπε ο Νολ με κομμένη την ανάσα από το βάρος και έφυγε έξω.

#

Η τρελή

Αφού ξάπλωσε τον Θύμιο στο καθαρό του κρεβάτι, έψαξε να βρει κάτι για να τον σκεπάσει. Έριξε μια ματιά γύρω του. Σε μια γωνία πάνω από ένα μικρό μπαούλο υπήρχε ένα τυλιγμένο ύφασμα. Το πήρε, το τίναξε και τον σκέπασε. Ύστερα το πρόσεξε. Δεν μπορεί. Μέσα στην καλύβα του Θύμιου, με το αδύναμο φως που έμπαινε από το μικρό παράθυρο, ο κύριος Νολ έβλεπε να αιωρείται άγνη. Δεν έκανε λάθος. Κοίταξε πάλι γύρω του. Πρόσεξε καλύτερα τα αντικείμενα. Ναι. Όλη η καλύβα του Θύμιου ήταν καλυμμένη με άγνη. Νευρικά έψαξε χτυπώντας την καμπαρντίνα του να δει αν έχει το βαζάκι. Το είχε. Ένα χαμόγελο σχηματίστηκε κάτω από το λεπτό μουστάκι του.

Την ίδια στιγμή η δασκάλα βρεγμένη άνοιγε την πόρτα του καφενείου στην πλατεία του χωριού. Ο καφετζής σήκωσε ξαφνιασμένος το κεφάλι του. Ήταν καθισμένος στο τραπέζι πίσω από το τζάμι παρέα με ένα ποτήρι και ένα μπουκάλι με σκουρόχρωμο υγρό. Ξαφνιάστηκε σαν είδε τη γυναίκα να μπαίνει μέσα στο καφενείο βρεγμένη από τη βροχή με ένα ξυλάκι στο χέρι της τυλιγμένο με κουδουνάκια και κουρέλια. Μόνο όταν του χαμογέλασε και είδε το στραβό δόντι αναγνώρισε τη δασκάλα. Η τρελή.

"Ο Θύμιος πάει. Ο δάσκαλος τον έβαλε στην καλύβα του. Πέρασε από εδώ ο πρόεδρος;", είπε έντονα η δασκάλα και έμεινε στην πόρτα να στάζει, με το ένα χέρι να κρατάει το ραβδί και το άλλο την πόρτα ανοιχτή. Ο καφετζής έμεινε να την κοιτάει. Φαινόταν μπερδεμένος. Δεν είχαν συμβεί και λίγα τη μέρα αυτή.

"Ο Θύμιος;" έκανε αδύναμα ο καφετζής.

"Άσε το ποτό" του είπε αυστηρά η δασκάλα. "Ο πρόεδρος τον χτύπησε. Πρέπει να τον βρεις να δείτε τι θα κάνετε. Εγώ πρέπει να φύγω. Με ακούς;"

Ο καφετζής σα να ξύπνησε. Σηκώθηκε σφίγγοντας το στόμα από τον πόνο στην πλάτη. "Ο πρόεδρος...", είπε.

Η δασκάλα τον είδε να πονά και να προσπαθεί να την υπακούσει. Όσο τον θυμότανε ήταν η σκιά του προέδρου. Μπορεί να ήταν ο λόγος

που στο χωριό ήταν η τρελή, όμως τώρα που τον έβλεπε έτσι χαμένο τον λυπόνταν. Του έπιασε τον ώμο και τον κοίταξε στο πρόσωπο.

"Πρέπει να τον βρεις", του είπε σιγά και ύστερα έφυγε βιαστικά από το καφενείο.

Ο καφετζής είδε από το παράθυρο την τρελή να χάνεται μέσα στη βροχή.

#

Ο γρίφος της λύπης

Ο κύριος Νολ είχε καταφέρει να μαζέψει άγνη από την καλύβα του Θύμιου. Δεν ήταν πολλή, αλλά σίγουρα ήταν παρήγορο που είχε έστω και λίγη. Φαίνεται πως ο Θύμιος ζούσε έντονα στο μυαλό του ακόμα την παιδική ηλικία έχοντας παράλληλα μια ώριμη καρδιά.

Άφησε την καλύβα του Θύμιου και πήγε πίσω στο σχολείο. Η βροχή δεν έλεγε να σταματήσει και τα μαύρα σύννεφα ήταν πλέον πάνω από τη χαράδρα. Που και που φωτιζόντουσαν από αστραπές. Οι βροντές ακολουθούσαν όλο και πιο σύντομα.

Μπαίνοντας στο σχολείο, βρήκε τη δασκάλα σκυμμένη πάνω από το νάνο και τον καλικάντζαρο. Και τα δύο πλάσματα ήταν στο πάτωμα το ένα δίπλα στο άλλο. Κρατιόντουσαν από το χέρι.

"Νολ, έλα γρήγορα, φαίνονται εξαντλημένα", είπε ενώ με την παλάμη της έστρωνε τα μαλλιά του νάνου αφήνοντας να φανεί το κούτελό του. Πήγε να κάνει το ίδιο και στον καλικάντζαρο, αλλά δεν κατάφερε να νικήσει την αποστροφή μέσα της.

Ο Νολ έβγαλε το βαζάκι με την άγνη και προσεκτικά την άπλωσε πάνω στα δύο πλάσματα.

"Το νιώθω ότι είναι αδύναμα", είπε ο Νολ ανήσυχος. "Αυτή η καταιγίδα που πλησιάζει φαντάζει να απορροφά τις δυνάμεις τους. Ευτυχώς βρήκα άγνη στην καλύβα του Θύμιου, θα τα βοηθήσει να ορθοποδήσουν σύντομα".

"Δεν έχουμε χρόνο", είπε η δασκάλα.

"Άς σκεφτούμε για λίγο τι γνωρίζουμε για την πύλη" είπε ο δάσκαλος που ήλπιζε ότι η δασκάλα θα είχε κάτι να πει. Από τη στιγμή της κατάλαβε ότι και αυτή είχε την ίδια ελπίδα για αυτόν.

"Δώσε μου το σημειωματάριό σου. Το έχεις μαζί σου;", ρώτησε τελικά τη δασκάλα. Εκείνη έβγαλε το μικρό βιβλιαράκι και του το έδωσε.

Ο Νολ άρχισε να γυρίζει τις σελίδες προσπαθώντας να αναγνωρίσει στις ζωγραφιές κάτι που θα του θύμιζε την πύλη. Δεν μπόρεσε να βρει κάτι. Μόνο στην τελευταία σελίδα πρόσεξε ότι δεν υπήρχαν ζωγραφιές από φυτά. Είχε μόνο κάτι γραμμένο στην περίεργη γλώσσα της γιαγιάς.

"Εδώ τι λέει;", ρώτησε ο Νολ δείχνοντάς στη δασκάλα τη λευκή σελίδα με τη γραφή.

"Ράβε λύπη, κόμπος που λείπει", διάβασε αργά η δασκάλα. "Το έγραψε η γιαγιά μόνη της. Το ανακάλυψα αφότου χάθηκε". Έκανε μια παύση. "Ποτέ δεν μου άρεσε αυτό. Θυμάμαι τη γιαγιά μου να ράβει δίπλα στο τζάκι. Ήταν μια ωραία εικόνα, αλλά σαν διάβασα αυτό, η εικόνα που θυμάμαι με κάνει να λυπάμαι".

"Τι έραβε η γιαγιά σου;", ρώτησε ήσυχχα ο Νολ.

"Μικρά φυλαχτά, σαν και αυτό", είπε η δασκάλα και έβγαλε από το στήθος της ένα φυλαχτό που κρεμόταν στο λαιμό της σε ένα μαύρο δερμάτινο λουράκι.

Το φυλαχτό ήταν κεντημένο με κόκκινο και πράσινο χρώμα, σαν λουλούδι. Η δασκάλα το έβγαλε και το έβαλε στην παλάμη της. "Μου το έδωσε κρατώντας μου το χέρι σφικτά. Έπειτα το χέρι της έπεσε στο κρεβάτι", είπε και τα μάτια της βούρκωσαν. Προσεκτικά το άνοιξε και μέσα φάνηκαν πάλι μερικά σύμβολα της μυστικής τους γραφής.

Ο Νολ την κοίταξε ερωτηματικά.

"Αϊλό", είπε. "Έτσι με έλεγε η γιαγιά μου όταν ήμασταν μόνες μας".

"Αυτό είναι το όνομά σου;", ρώτησε ο Νολ.

"Όχι", απάντησε κοφτά η δασκάλα. "Όλια με λένε".

"Το Αϊλό είναι πιο όμορφο", είπε ο Νολ και της χαμογέλασε.

Το όνομα αυτό της ταίριαζε. Ακόμα και το στραβό δόντι που φαινόταν τόσο παιχνιδιάρικο στο χαμόγελό της ήταν σύμφωνο με το όνομα Αϊλό. Ήταν ένα όνομα άτακτο, σαν να τα γύριζε όλα ανάποδα. Και τότε το κατάλαβε. Το Αϊλό ήταν το Όλια ανάποδα. Το είπε στην Αϊλό.

"Η γιαγιά σου έπαιζε με τις λέξεις...", είπε ο Νολ ενώ κοιτούσε το σημειωματάριο με χέρια που έτρεμαν. "Ράβε λύπη...", έκανε δείχνοντας με το δάχτυλο τα σύμβολα που δεν καταλάβαινε. "Βέρα πύλη".

Κοιτάχτηκαν στα μάτια και αγκαλιάστηκαν δίπλα στο νάνο και τον καλικάντζαρο, γελώντας χαρούμενα.

#

Συμφιλίωση

Ο Νολ ξύπνησε ήρεμα το νάνο και τον καλικάντζαρο. Ήταν ακόμα πολύ αδύναμοι, αλλά έπρεπε να ξεκινήσουν όλοι μαζί για την πύλη. Και έπρεπε να βιαστούν.

"Η βέρα είναι το κλειδί για την πύλη", είπε ο Νολ στο νάνο, ενώ τον βοηθούσε να σηκωθεί. Ύστερα γύρισε προς τη Αϊλό.

"Το κλειδί; Που είναι το κλειδί;", ρώτησε με αγωνία.

Εκείνη δεν απάντησε, μόνο έβγαλε το κλειδί και το κράτησε θριαμβευτικά. Ο Νολ της χαμογέλασε. Σύντομα ήταν και οι τέσσερεις στο δρόμο για την πύλη.

Η βροχή και ο αέρας τους απορροφούσαν τις δυνάμεις. Σαν φτάσανε στη χαράδρα και ακολούθησαν το μονοπάτι προς τη λίμνη αισθανθήκανε καλύτερα. Οι δύο ορεινοί όγκοι και η πυκνή βλάστηση με τα δέντρα τους προστάτευσαν από τα στοιχεία της φύσης. Το ποταμάκι είχε φουσκώσει και κυλούσε πια ορμητικά δίπλα στο μονοπάτι.

Φτάνοντας η παρέα στη λίμνη έκανε μια παύση για να πάρουν δυνάμεις. Τα νερά του καταρράκτη πέφταν πιο έντονα, μα η λίμνη διατηρούσε μια ηρεμία εξωπραγματική. Ο πλάτανος από πάνω της άφηνε να πέσουν εδώ και εκεί σταγόνες και κάθε σταγόνα χανόταν σε έναν

κύκλο που παρέσερνε το νερό της λίμνης για να γίνει χείμαρρος. Που και που ριπές ανέμου κουνούσαν τα φύλλα διαταράσσοντας τη γαλήνη.

Ευτυχώς τα νερά δεν είχαν φτάσει στο σημείο που είχαν σκαρφαλώσει την τελευταία φορά. Ανέβηκε πρώτη η Αϊλό. Έπειτα ο Νολ βοήθησε τα πλάσματα σηκώνοντάς τα ψηλά. Πρώτα το νάνο που δεν είχε πια δυνάμεις να κρατηθεί. Ο Καλικάντζαρος που ακολούθησε μπορούσε να ανέβει και μόνος του. Ήταν πιο δυνατός.

Ο Νολ πήρε το νάνο στην πλάτη και η Αϊλό τον καλικάντζαρο από το χέρι. Βρήκε μέσα της τελικά ειρήνη με το άτακτο πλάσμα. Έτσι προχώρησαν το μονοπάτι βαθύτερα στη χαράδρα, ενώ πιο έξω ο αέρας φυσούσε μανιασμένα και η βροχή έπεφτε πάνω στους δύο άντρες που τρέχαν να προστατευτούν μέσα στη χαράδρα. Ψηλά, τα μαύρα σύννεφα κάλυπταν ήδη τις κορυφές των δύο ορεινών όγκων.

#

Το τέλος

Ο Νολ προχωρούσε μπροστά. Στην πλάτη του άκουσε τους στεναγμούς του νάνου. Αυτή η αδυναμία δεν ήταν φυσιολογική. Ούτε η άγνη φαίνεται να βοήθησε. Ανησυχούσε, χωρίς να μπορεί να παρηγορήσει τον εαυτό του με το γεγονός ότι γνώριζαν πια περισσότερα για την πύλη. Κοίταξε πίσω του την Αϊλό με τον καλικάντζαρο. Έδειχνε σαν μητέρα με το παιδί της στο χέρι. Ήταν και αυτή αμίλητη και σκεπτική.

Λίγα βήματα πιο πέρα βρισκόταν η πύλη. Η τοξωτή γέφυρα που είχε δει ο Νολ πριν μέρες ανεβαίνοντας τη χαράδρα με τον νάνο. Τώρα φαινόταν πολύ πιο αφιλόξενη, σκοτεινή. Αυτή ήταν η πύλη.

Ακούμπησε το νάνο προσεκτικά στο μαλακό χορτάρι, στα πλαϊνά της γέφυρας. Λίγο πιο κει κυλούσαν ορμητικά τα νερά προς τον καταρράκτη. Η Αϊλό και ο καλικάντζαρος ξεκίνησαν να εξετάζουν τα πετρώματα της γέφυρας. Ο Νολ έσκυψε στο νάνο.

"Κάνε κουράγιο καλέ μου φίλε. Θα τα καταφέρουμε", του είπε στοργικά.

"Νολ, μου αρέσει που έχω έναν αδερφό", του είπε και του χαμογέλασε αδύναμα.

Ο Νολ σηκώθηκε αποφασισμένος και κοίταξε την τοξωτή γέφυρα από το πλάι. Φαινόταν τεράστια.

"Βρήκατε κάτι;", φώναξε.

"Τίποτα", είπε η δασκάλα ενώ ψαχούλευε τα τοιχώματα.

"Όχι", απάντησε και ο καλικάντζαρος κάτω από τη γέφυρα.

"Νολ, ανέβα επάνω να δεις", είπε η δασκάλα χωρίς να σταματήσει.

Ο Νολ ξεκίνησε την ανάβαση πατώντας μια πάνω στα βράχια και μια πάνω στις πέτρες της γέφυρας ανάλογα με το τι προεξείχε περισσότερο. Σύντομα βρισκόταν πάνω, στο ξεκίνημα της γέφυρας. Πίσω του βράχια. Μια γέφυρα που ενώνει το τίποτα με το πουθενά, όπως είχε πει η γιαγιά της Αϊλό. Ναι, έτσι ήταν. Προχώρησε τον απότομο ανήφορο μέχρι που βρέθηκε στην κορυφή. Τα τοιχώματα της γέφυρας ήταν πολύ χαμηλά και από φόβο κάθισε στα γόνατά του. Το ύψος ήταν αρκετό για να είναι η πτώση μοιραία. Έψαξε να βρει κάποια πλάκα που θα έγραφε κάτι, κάποια εσοχή, τίποτα. Κατέβηκε και την άλλη πλευρά, πάλι τίποτα. Από κάτω η Αϊλό των ρώτησε αν βρήκε κάτι.

"Τίποτα", απάντησε απογοητευμένος. Σιγά σιγά άρχισε να ιδρώνει. Ένιωθε πως ο χρόνος τους πίεζε αφόρητα. Από εκεί πάνω μπορούσε να δει το νάνο ξαπλωμένο με κλειστά τα μάτια. Ανέβηκε πάλι στην κορυφή της γέφυρας και κρέμασε το σώμα του απέξω. Τότε είδε πως κάτω από το κοντό κάγκελο υπήρχε μια στρογγυλή εσοχή στην πρόσοψη της γέφυρας. Ψηλάφισε με το χέρι του και ένιωσε πως μέσα στην εσοχή υπήρχαν μικρές μεταλλικές προεξοχές.

"Αϊλό! Το κλειδί!", φώναξε σχεδόν υστερικά ο Νολ. Η Αϊλό με το πλάσμα βρέθηκαν λίγο πιο κάτω βλέποντας το Νολ να κρέμεται μισός έξω από τη γέφυρα και το χέρι του μέσα στην στρογγυλή εσοχή. Για μια στιγμή φωτίστηκαν τα πάντα και ακούστηκε ο εκκωφαντικός θόρυβος της βροντής. Ο Νολ έχασε την ισορροπία του και το σώμα του φάνηκε να προτιμά να κινηθεί στο χείλος της γέφυρας. Την τελευταία στιγμή πιάστηκε με το άλλο χέρι από το τοίχωμα και συγκράτησε το κορμί του από την πτώση. Άκουσε την Αϊλό από κάτω να ουρλιάζει.

"Νολ είσαι καλά;".

Ο Νολ αισθανόταν το χέρι που τον έσωσε σαν να ήταν κομμάτι της γέφυρας. Μαζεύοντας τις δυνάμεις του, τράβηξε το σώμα του πίσω.

"Ναι, καλά είμαι. Πέτα μου το κλειδί".

Η Αϊλό έβγαλε το κλειδί και έκανε να το πετάξει στο Νολ.

"Σταμάτα", άκουσε μια γνωστή κραυγή πίσω της και ανατρίχιασε. Γύρισε ξαφνιασμένη και είδε τον πρόεδρο με τον καφετζή πίσω του. Ο πρόεδρος κρατούσε ένα όπλο.

Ο Νολ κοιτούσε και αυτός άφωνος. Τότε είδε το πλάσμα που σιγά σιγά άρχισε να προχωρά απειλητικά προς τον πρόεδρο. Μεμιάς, ο πρόεδρος έστριψε το όπλο του και το πυροβόλησε. Ο καλικάντζαρος ούρλιαξε πέφτοντας στο έδαφος, πιάνοντας το πόδι του. Ο καφετζής σαστισμένος έπιασε τα αφτιά του και έπεσε προς τα πίσω.

"Ωστε τα βλέπεις;", φώναξε η Αϊλό πηγαίνοντας στο πλάσμα.

"Πάντα τα έβλεπες...". Ευτυχώς το τραύμα δεν ήταν σοβαρό.

Ο πρόεδρος δεν έδωσε σημασία.

"Δάσκαλε, σταμάτα τα παιδιαρίσματα και κατέβα αμέσως κάτω", φώναξε αυστηρά ο πρόεδρος. "Νόμιζα πως τουλάχιστον εσύ θα ήσουν η φωνή της λογικής σε αυτόν τον καταραμένο τόπο. Από ότι φαίνεται όμως είμαι μόνος μου".

Κάτι πήγε να πει ο καφετζής πίσω από τον πρόεδρο, μα βρήκε και πάλι πως η σιωπή είναι πιο διπλωματική.

"Αϊλό", φώναξε ο Νολ από τη γέφυρα, "το κλειδί".

Η Αϊλό ζύγισε την απόσταση και πέταξε το κλειδί ψηλά. Το κλειδί διέγραψε ένα τόξο στον αέρα και κατευθύνθηκε στην ανοιχτή παλάμη του Νολ.

Με την άκρη του ματιού του είδε τις φλόγες να πετάγονται από το όπλο του προέδρου και την ίδια στιγμή ένιωσε οξύ τον πόνο στο χέρι του. Το βόλι είχε πέσει πιο δίπλα και θραύσματα από πέτρες είχαν μπει στο δέρμα του. Το κλειδί είχε πέσει κάτω. Έσκυψε να το βρει. Το είδε σφηνωμένο ανάμεσα στις πέτρες μέσα στα νερά.

Η Αϊλό έτρεμε από φόβο και οργή.

"Σταματήστε αυτό το θέατρο. Αυτά που συμβαίνουν εδώ πέρα δεν είναι φυσιολογικά", έκανε ο πρόεδρος έχοντας το όπλο στραμμένο προς το Νολ. "Πρέπει επιτέλους να εξαφανίσουμε αυτούς τους δαίμονες, δεν θα γλιτώσετε αλλιώς".

"Θείε...", είπε κλαίγοντας η Αλιό, "ποιο ήταν το δικό σου πλάσμα;"

Ο πρόεδρος δεν απάντησε αμέσως.

"Το δικό μου πλάσμα;", έκανε σαν από μέσα του...

Εκείνη τη στιγμή ο Νολ άκουσε το νάνο να φωνάζει το όνομά του. Έσκυψε και τον είδε σωριασμένο με το χέρι μέσα στα νερά να κρατά το κλειδί. Με όση δύναμη είχε ακόμα, το πέταξε ψηλά, κατευθείαν μέσα στο πληγωμένο χέρι του Νολ. Εκείνος με δύναμη χτύπησε το κλειδί μέσα στην εσοχή και αυτό μαγνητίστηκε και έμεινε κολλημένο εκεί.

Ένα εκτυφλωτικό φως ξεχείλισε από την πύλη μετατρέποντας τα πάντα σε λευκό. Πριν εξαφανιστεί η αναλαμπή, μέσα από την πύλη ξεπρόβαλαν δύο τεράστια λευκά φτερά και ενώ άνοιγαν από κάτω τους φάνηκε ένα λευκό άλογο να πετά πάνω από τα έκπληκτα πρόσωπα όλων.

"Πήγασε", φώναξε με κοριτσίστικη η Αϊλό, σηκώνοντας τα χέρια ψηλά ακολουθώντας την κυκλική πτήση του μυθικού πλάσματος.

Ο πρόεδρος είχε πέσει στο έδαφος και το όπλο του έπεσε από τον καταρράκτη στη λίμνη, αναζητώντας εκεί μέσα επιτέλους τη γαλήνη.

Το αύριο, το χτες

Είχαν περάσει μήνες. Λίγοι κάτοικοι του χωριού θυμόντουσαν εκείνη τη νύχτα με την τρομερή καταιγίδα στην οποία ο πρόεδρος έγινε άφαντος. Τα παραθυρόφυλλα είχαν επισκευαστεί, μαζί και κάποιες στέγες των σπιτιών. Όλα είχαν επανέλθει γρήγορα στους κανονικούς ρυθμούς και ήταν πια μια μακρινή ανάμνηση του άγριου χειμώνα.

Για κάποιους άλλους όμως ήταν μια νέα αρχή. Εν απουσία του προέδρου ο καφετζής ανέλαβε να καλύψει το κενό. Είχε έρθει πια η ώρα να αναλάβει ευθύνες.

Στην πόρτα του σχολείου στέκονταν ο κύριος Νολ με την Αϊλό αγκαλιασμένοι και αποχαιρετούσαν τα πέντε παιδιά του χωριού. Μια ακόμα μέρα στο σχολείο είχε τελειώσει. Τα παιδιά αντί να πάνε προς το χωριό έτρεχαν χαρούμενα προς την χαράδρα. Ανάμεσα στους ορεινούς όγκους ακουγόταν η ηχώ από παιδικά γέλια.

Τα γέλια προχωρούσαν και δυνάμωναν μέχρι που έφτασαν την πύλη. Τα παιδιά πηδώντας πάνω από το ρυάκι που κυλούσε ήρεμα πέρασαν την πύλη και μπήκαν στον μαγικό κόσμο του Πουθενά. Όλα φάνταζαν ήρεμα, φωτεινά, ζεστά. Στον αέρα ξεχώριζε στις ηλιαχτίδες σαν σκόνη η άγνη.

Τα παιδιά μείναν για μια στιγμή σιωπηλά, σαν κάτι να περίμεναν. Πιο πέρα, άνοιξε η πόρτα του νάνου. Εκείνος, χαμογελώντας άφησε να βγουν από μέσα πέντε μικρά πλάσματα που χαρούμενα, τρέχοντας, πετώντας, πηδώντας έπεσε το καθένα στην αγκαλιά ενός παιδιού.